Bütün ülkelerin
proleterleri birleşin!

Yığınların
içine!

Karkêren hemû
welatan yekbın!

İŞÇİNİN SESİ

Yıl: 10, Sayı: 244
17 Ekim 1983

Düzm ce seçimler yaklaşırk n

Yalnızca cuntanın üç partisinin ve önceden seçilmiş bir avuç "bağımsız" adayın katıldığı 6 Kasım faşist seçim manevrasında geçersiz oy kullanma eğilimi halk arasında hızla yayılıyor.

Bunun karşısında telaşını dile getiren Evren, Muğla'da tehditler yağdırdı. Geçersiz oy kullanmanın "yıkıcılara", "bölücülere" yarayacağını, komünistlerin önerisi olduğunu söyledi. Yani, geçersiz oy kullanan herkes, komünistlere, devrimcilere uygulanan en ağır baskıyı kendi sırtında duyar demeye getirdi.

Evren faşist doğası gereği çıplak tehditlere başvururken, geçersiz oy kullanma eğiliminin halk arasında yayılması, önceden geçersiz oydan üstü kapalı söz etmiş öteki burjuva kesimlerde de çeşitli "önlemlere" yol açtı. Bir kesim, üç partiden birine oy vermenin "millet için daha hayırlı" (!) olacağı gerekçesiyle düpedüz çark etti. Bunların bir kısmı kime oy verileceği kararını, televizyonda yapılacak açık oturuma bırakırken, bir kısmı da "en solu Halkçı Parti" gibi parti progpagandasına geçtiler. Bir kesim ise, gizlenemeyecek denli fazla geçersiz oy çıkarsa "kahraman" rolünü oynamak üzere şimdilik yedekte duruyor.

Ecevit de kendini yedekte sayanlardan olsa gerek. Valesa'nın Nobel ödülü alması üzerine verdiği anti-komünist içerikli bir demeçte, Polonya'daki Solidarnoş'un "savaşımını" överek üstü kapalı olarak 6 Kasım seçimlerini eleştirmiş!

Bu arada, faşist seçim manevrası öncesinde, emekli ve memur maaşları, işçi ücretleri, sigortalıların durumları sırayla gündeme getiriliyor.

Emeklilere, sigortalılara iliş-

C. Koşan

kin, 7 milyon aileyi ilgilendiren çeşitli "yasa" tasarıları apar topar Danışma Meclisi'nden geçirildi. Bunların hepsi bugünkü pahalılık karşısında son derece yetersiz,

gülünç "artışlar" ve "haklar" içeriyor. Kaldı ki, bu haliyle bile seçimlerden sonra MGK'dan geri döndürülebilir ve bütün bu yasaların adi bir seçim manevrası olduğu ortaya çıkabilir.

Memur maaşları konusu da, propaganda amacıyla epey işlendikten sonra, katsayı 40'a çıkarılarak, 1,5 milyon memura sözde büyük bir "kadirşinaslık" yapıldı. Ancak katsayı 39 olsaydı, örneğin 6. dereceden, evli, üç çocuklu bir memurun eline net 23.000 TL kadar bir net aylık gelir geçiyordu. Katsayı 40'a çıkınca bu biraz daha yükselse de, açıktır ki bugünkü yaşam pahalılığı karşısında yine gülünç bir gelir olmaktan öteye geçemez.

İşçi ücretleri konusu ise uzun zamandır Türk-İş, YHK, Ulusu ve Kafaoğlu arasında, şikeli bir at yarışına döndü. Türk-İş'in %20 ek zam isteğini YHK reddedince, Türk-İş yöneticileri, Ulusu ağabeylerine (!) şikayete gittiler. Bu arada, Kafaoğlu bir kuruş zam bile veremem derken, Ulusu YHK'nın, isteği yeniden görüşmesini buyurdu. YHK da sorunu yeniden gündeme alabileceğini duyurdu.

Ne demeli ki? Net asgari ücretin 10.500 TL olduğu bir ülkede, cuntanın "bağışladığı" ücret zammına %20 ek isteyerek acaba Türk-İş "korkunç" bir sendikal savaşım verdiğine işçileri inandıracağını mı sanıyor? Ya da %20 ek zammı kabul etse bile, YHK büyük bir lütuf mu yapmış sayılacağını sanıyor?

Son sırada PETKİM ürünlerine yapılan zam, seçimlerden sonra çeşitli tüketim mallarının fiyatlarına %15-30 oranında yansıyacaktır. Ayrıca başka zamlar kapıda beklemektedir. Varolan durumda, işçi ücretleri açlık çizgisindeyken, fiyatlara yeni ek zamlardan hemen önce ücretlere %20 ek zam yapmak, alay etmekle eş anlamlıdır! Zaten işçi ücretleri tartışmasının, işçilere hoş gözükmenin ötesinde bir anlamı daha vardır. Dikkat edilirse, iç piyasaya önem verilmesi görüşünü savunan işverenler, aynı zamanda işçi ücretleriyle de "yakından" ilgilenmektedirler. Gerçekte bunların ilgilendikleri işçiler değil, mal satabilmektir.

Faşist seçim manevrası öncesinde bir yandan maaş, ücret artışları vb. tartışılırken öte yandan Basın Yasası, Dernekler Yasası aradan geçmekte, halkın demokratik haklarının yokluğu yasalaştırılmaktadır. Seçimler sonrasında ise öyle görünüyor ki halkımızı, hatta yalnızca halkımızı değil bölge halklarını başka paketler de bekliyor: Savaşlar, saldırılar...

Faşist cunta yoğun bir savaş hazırlığı ve kışkırtıcılığı içindedir. Ege'de, Kıbrıs'ta yapılan askeri tatbikatların yanısıra gazetelere sıkışan bir haber de Tekirdağ bölgesinde 1940-50 doğumluların askeri eğitimden geçirilmesiyle ilgiliydi. Lübnan'daki ASALA kampına baskından sonra, Irak'ta bir "uçağımızın" düşürüldüğü haberi çıktı. Ermeni düşmanlığı yine azdırıldı. Daha da sayılabilir. Faşizm, halkımızın ekmeğini çaldığı gibi şimdi de, canını kanını almak istiyor. Kardeş halkların da ekmeğine, canına el koymak istiyor.

Genel olarak bölgede, özel olarak ülkede, öyle gözüküyor ki kritik bir dönemeç yaklaşıyor. Türkiye'de halklarımız bin türlü dertle boğuşmakta, yurtdışındaki Türkiyeli işçilerin de karşılaştıkları ekonomik-toplumsal sorunlar yoğunlaşmaktadır. Komünistler bulundukları her yerde, yığınların somut sorunlarına eğilmek, bu sorunlar temelinde yürüyen ortak savaşım içinde hem kendilerini geliştirmek, hem yığınları devrimci fikirlerle eğitmek durumundadırlar. Devrimin başarısı bu devrimci çalışmanın başarısıyla bağlıdır.

İŞÇİNİN SESİ

Masrafı: İngiltere'de 50p, Almanya'da 2DM ■ Yıllık abone: İngiltere'de 15 pound, Almanya'da 50DM ■ Türkiye'den 4 kitap gönderilerek abone olunabilir. ■ Yazışma adresi: 29 Parkfield Street, London, N1, England ■ Baskı: Morning Litho Printers Ltd. (TU) ■ Gönderilen yazıları yayınlayıp yayınlamama ve tersine bir istek belirtmedikçe düzeltme, ya da kısaltma hakkı yayın kurulunundur. Hiçbir yazı geri gönderilmez.

İçindekiler

Duyuru

Yoldaşlar,
Gelecek sayı gazetemiz, 6 Kasım seçimlerini sergilemek amacıyla 29-30 Ekim'de Londra'da yapılacak olan Uluslararası Konferans'ın haberlerini de içerebilmek için bir hafta geç çıkacaktır. Duyururuz.

İşçinin Sesi

TDHSK'nın Brighton toplantısı çok başarılı geçti

Türkiye Demokratik Hakları Savunma Komitesi, İngiliz İşçi Partisi'nin bir hafta kadar süren kongresi sırasında bu yıl da Türkiye üzerine bir toplantı düzenledi.

Toplantıyı TDHSK'nın başkanı İşçi Partisi milletvekili Ernie Roberts yönetti ve toplantıyı aralarında Avrupa Parlamentosu Sosyalist Gurup yöneticileri, konferans delegeleri ve basının da bulunduğu kalabalık bir topluluk izledi. Toplantıya ayrıca İngiltere'deki Türkiyeli örgütlerin yönetici ve üyeleri de katıldılar.

Toplantıya yabancı konuşmacı olarak, son aylarda Türkiye'ye çeşitli delegasyonlarla gitmiş milletvekilleri davet edilmişti. Clare Short, Chris Smith, Alex Lyon, Jeremy Corbyn Türkiye'de insan haklarının nasıl ayaklar altına alındığını kendi gözlemleriyle, örneklerle anlattılar.

Türkiye konusunun Avrupa kamuoyunda büyük önem kazandığı gerçeği bu toplantıda çok canlı yansıdı. Toplantıya dinleyici olarak katılan Avrupa Parlamentosu milletvekili David Blackman, Avrupa Konseyi ve Avrupa Parlamentosu'nda neler yaptıklarını anlattı. Türkiye'ye herhangi bir delegasyonla değil de, yalnızca tatile gittiğini söyleyen bir dinleyici de Türkiye'de gördüklerinin, duyduklarının konuşmacı milletvekillerinin anlattıkları doğrultusunda olduğunu belirtti, öğretmenlere yapılan baskıları anlattı.

İtfaiyeciler Sendikası Başkanı toplantıya dayanışmasını ve sendikasının desteğini belirtti.

Toplantı başarılı oldu.

29-30 Ekim Uluslararası Konferans

29-30 Ekim October Oktober 1983

LONDON

TÜRKİYE'DE DEMOKRASİ İÇİN ULUSLARARASI KONFERANS

INTERNATIONAL CONFERENCE FOR DEMOCRACY IN TURKEY

INTERNATIONALE KONFERENZ FÜR DEMOKRATIE IN DER TÜRKEI

F. Almanya'dan, Türkiye'deki faşizme karşı dayanışma örgütü Alternative Türkei Hilfe ile Britanya'dan TDHSK 6 Kasım düzmece seçimlerinin gerçek yüzünü demokratik kamuoyuna sergilemek üzere 29-30 Ekim 1983 tarihlerinde Londra'da uluslararası bir konferans düzenliyorlar. Yine Britanya'dan Türkiye Dayanışma Kampanyası da konferansın hazırlığına aktif olarak katılmaya karar verdi.

Konferansın hazırlıklarını yürütmek üzere, İngiliz İşçi Partisi milletvekili Ernie Roberts'in başkanlığında, yine İşçi Partisi milletvekillerinden Jeremy Corbyn ve Chris Smith'den, film yapımcısı ve gazeteci Jane Cousins'den oluşan bir komite kuruldu.

Konferans, 29 Ekim sabahı Londra Belediyesi'nin salonunda başlayacaktır. Çok sayıda İngiliz milletvekili, sendikacı ve demokrat konferansa konuşmacı olarak katılmak istediklerini bildirdiler.

Konferansa öteki Avrupa ülkelerinden de konuşmacıların gelmesi bekleniyor. Gelenler arasında milletvekilleri, sendikacılar, gazeteciler ve avukatlar bulunmaktadır.

Ayrıca, Batı Avrupa'da, Türkiye demokrasi güçleriyle dayanışmayı yükseltmek için çalışan çok sayıda Türkiyeli ilerici, demokrat da konferansa çağrılı olarak katılacaklardır.

Alternative Türkei Hilfe, TDHSK ve TDK'nın bu ortak uluslararası eylemi, Batı Avrupa'da dayanışma hareketinin yükselmesine hız verecektir.

Haberler

Diyarbakır ceza vind ki devrimci tutukluların şanlı direnişi geniş yankı yaptı

Diyarbakır cezaevinde, tek, kişilik hücrelerden oluşan 35. koğuştaki devrimci siyasal tutukluların giriştikleri ölüm orucuyla başlayan ve kısa sürede tüm koğuşlardaki devrimcilerin açlık grevine geçmesiyle genişleyen şanlı başkaldırı eylemi yurtdışında geniş bir yankı uyandırdı. Eylem cuntanın insanlık dışı yüzünün daha da açığa çıkmasına, Türkiye faşizminin daha da yalıtlanmasına yol açtı.

Federal Almanya'da, çeşitli sol örgütlerin bir araya gelerek oluşturdukları ortak komite, Diyarbakır açlık grevini geniş olarak duyurmak ve dayanışma sağlamak amacıyla birçok kentte çeşitli eylemler düzenledi.

Diyarbakır Sıkıyönetim Komutanlığı'na yazılmış ve devrimci tutuklular üzerindeki faşist uygulamaları protesto eden bir mektup örneği yaygın bir şekilde dağıtıldı ve imzalanarak Türkiye'ye postalanması sağlandı.

Birçok kentte kiliseler, Hamburg ve Mannheim'da da SPD binaları işgal edilerek eylemin daha geniş yankı uyandırması sağlandı. Birçok SPD yetkilisi, Diyarbakır'daki devrimci tutuklularla birlikte olduklarını belirten mektuplar imzaladılar.

Birçok devrimci örgüt yayınladıkları bildiriler, basın bültenleri ve düzenledikleri toplantılarla, açlık greviyle ilgili haberlerin duyurulmasını sağladılar.

Diyarbakır Cezaevi'ndeki devrimci tutuklular, açlık grevini sürdürürken, cezaevi yönetimi ve sıkıyönetim komutanlığının silahlı saldırılarını, baskı işkencelerini göğüslediler.

Açlık grevi süresince 3 devrimcinin şehit olduğu, 100'ün üzerinde devrimcinin de komaya girdiği söyleniyor.

Bazı kaynaklar, 1 Eylül günü başlayan açlık grevinin, istemlerin, cezaevi yönetimi ve sıkıyönetim komutanlığı tarafından kabul edilmesiyle, başarıyla sona erdiğini belirtmektedir. Örneğin, 28 ve 29 Eylül'de yapılan KUK ve TİKKO davalarında açlık grevinin başarıyla sona erdiği duyurulmuştur.

Görüşlerin 15 dakikaya çıkarılması; hapishaneye TV, radyo, kitap, kalem, defter, yiyecek ve giyecek sokulmasının üzerindeki yasakların hafiflemesi kabul ettirilen istemler arasındadır. Ayrıca zorunlu faşist eğitim ve marş söyleme zorunluluğu da kaldırılmıştır.

Nazmi Vartanyan'ın basın açıklaması

Belçika polisi ve İnterpol tarafından, 14 Temmuz günü Brüksel'de öldürülen Türkiye ateşesinin "katil zanlısı" olduğu gerekçesiyle aranmakta olan Nazmi Vartanyan bir basın açıklaması yayınladı. "Devrimci ve demokrat kamuoyuna" sözleriyle başlayan basın açıklamasında Nazmi Vartanyan, kendisinin ve olayın bir başka zanlısı olarak tutuklanmış olan arkadaşı Hüsnü Göl'ün ASALA'nın gerçekleştirdiği bu eylemle hiçbir ilişkisinin olmadığını açıklıyor.

Olay günü, Hüsnü Göl'le birlikte Paris'te bulunduklarını, bunun en açık kanıtının ise Hüsnü Göl'ün pasaportundaki 10 Temmuz tarihli Fransa giriş vizesi olduğunu belirten Nazmi Vartanyan şöyle diyor:

"Belçika polisi, tek taraflı olarak, olayın görgü tanığı olduğunu iddia eden şahsı muhatap alırken, olayın olduğu gün ve saatlerde Fransa'da olduğumuza tanık olan, Türkiyeli, Ermeni ve Fransız tanıkları muhatap almaya bile gerek görmemiştir. Ki bu tanıklar, tanık olduklarını resmi makamlara dilekçeyle başvurarak belirtmişlerdir."

Nazmi Vartanyan daha sonra suçsuzlukları konusundaki delil ve tanıklar bir yana, kendilerinin savundukları dünya görüşünün faili oldukları öne sürülen eylem ve bu eylemi gerçekleştiren ASALA'yla temelden çeliştiğini belirtmekte ve şöyle demektedir:

"Bizler, Türkiye'de yetişmiş, baskıya, sömürüye vs. ora halkıyla birlikte maruz kalmışızdır. Sınıf mücadelesinin seyri içinde sınıf bilincine orada vardığımız gibi, gördüğümüz milli zulmün sebebinin ve çözümünün bilincine de, (Türkiye emekçilerinin dostumuz olduğu ve kurtuluşumuzun ortak verilecek bir mücadeleden geçeceği şeklinde) varmışızdır.

"ASALA ve benzeri örgütlerin aşırı fanatik, milliyetçi, örgütler olduğu gerçeğini kabul etmemek, onları tasvib anlamına gelir. Onların görüşleri bir bütün olarak Türk ulusuna düşmanlık temelleri üzerine inşa edilmiştir.

(...)

"...Geçmişte yapılan Ermeni soykırımının sorumlusu, uluslararası emperyalizm ve yerli uşakları Osmanlı hakim sınıflarıdır. Emperyalizm ve uşakları, Ermenilerin ulusal başkaldırışı tehlikesine karşı, böl ve yönet taktiğini uygulamış, Ermeni ulusunu katletmiştir. Ermeni ulusunun ulusal özelliklerini yitirmesini amaçlayan hakim sınıflar, bu amaçlarını garantilemek için, aynı zamanda Ermenileri göçe de zorlamışlardır. Bu katliam ve göç, Kemalist diktatörlük döneminde de sürdürülmüştür. Görüldüğü gibi, soykırımın sorumlusu Türk emekçileri değildir. Daha yakın zamana kadar Türk hakim sınıfları, Türk emekçilerini bile, kendi içinde mezhep duygularını kışkırtarak birbirine kırdırmıştır. Emekçiler hiçbir zaman için, katliamların ve soykırımların sorumlusu olarak addedilemezler. Tersine her dönem katliamlara onlar maruz kalmışlardır. Oysa Ermeni örgütlerinin soruna bakış açısı bu temelde olmayıp, Türk emekçilerinin desteğini mahrum kılan, hatta ve hatta faşist cuntaya şövenizm propagandası imkânı kılan değişik milliyetlerden halkı birbirine düşman ettiren gerici bir anlayıştır.

"Ermeni sorunu, Türkiye'deki mevcut milli meseleden ayrı tutulamaz. Katliamdan sonra, peyder pey ulusal özelliklerini yitirerek, azınlık milliyet konumuna düşen Ermenilerin kurtuluşu, genel ulusal sorunun çözümüne tabidir. Ulusal sorunun çözümü de, çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının ortak, sınıfsal menfaatler üzerine kurulu, zulmü, sömürüyü ortadan kaldırmayı hedefleyen, milli zulmü de telafi edecek olan DEMOKRATİK HALK DEVRİMİYLE mümkündür. Bunu da mümkün kılacak olan işçi sınıfının öncü gücüdür.

"Kabaca, sahip olduğumuz dünya görüşümüz doğrultusunda, Ermeni sorununa bakış açımızı belirterek, Ermeni örgütleriyle aramızda varolan ayrışımı belirtmeye çalıştık."

Nazmi Vartanyan'ın açıklaması şöyle sona ermektedir:

"Bizleri, düşüncelerimizle çelişen eylemin sorumlusu gibi gösteren, Belçika polisinin ve Türk basının ukalalığı da, demokrat, devrimci kamuoyunda birkez daha mahkum olacaktır."

Menşevizmin sendikal savaşıma zararı büyüktür

H. Erdal

Partizan kliğinin burjuvaziyle her alanda olduğu gibi sendikal alanda da uzlaşmacılığı çok önce başlamıştır. Bu uzlaşmacılığa çok örnek sıralanabilir ancak en çarpıcı bir örneği, en somut bir kanıtı DİSK Genel Başkanı Kemal Türkler'in öldürülmesinden sonraki olaylardır.

DİSK'in kurucusu, 13 yıllık Genel Başkanı ve DİSK'in 1973-1980 döneminde gösterdiği gelişmenin önderlerinden Kemal Türkler faşistlerce Temmuz 1980'de öldürüldü. Bütün işyerlerinde grev ve işgaller başladı. İşçiler sokağa çıkmaya hazırdı. Kemal Türkler'in cenazesi yaklaşan askersel darbeye karşı, bir halk ayaklanmasının kıvılcımı olabilirdi.

Bu durumda partizan kliği ne yaptı? Şimdi devrimcilik taslayan partizan kliği mensupları sıkıyönetim komutanlığına gidip pazarlık yaptılar. İşçilerin parlayan gazabını yatıştırmaya ve cenaze törenini sıkıyönetimin istediği sınırlarda tutmaya sözverdiler. Bu cenaze törenini bir patlamaya dönüştürmek yerine pasifize ederek, işbaşına gelmesi eli kulağında olan cuntaya açıkça yardımcı oldular.

Partizan kliğinin işçi sınıfına, sendikal harekete verdiği zararlar 12 Eylül sonrası da artarak devam etti.

DİSK'le dayanışma yozlaştırıldı. Herşeyden önce dayanışma sorunu sadece "52'lere özgürlük"e indirgendi. Üstelik bu uluslararası politik ortamda, sadece Polonya olaylarına bağlandı.

Şimdi Avrupa'da caka satan bazı menşevik sendikacılar, 12 Eylül'den 1982 yılına kadar ortaya çıkmadılar. Ne zaman ki Avrupa'da "dayanışmacı"lık geçerli bir meslek oldu, bunlar birer birer ortaya döküldüler. Döküldüler ve işçi sınıfının, sendikal hareketin genel çıkarları değil, sendikal harekette menşevizmi etkili kılmanın dar, bölücü "çıkarları"(?) açısından ve yine dükkancı bir biçimde davrandılar.

Darbeden bu yana 3 yılı aşkın bir süre geçti. Ülkede sınıf savaşının yeni bir aşamaya girmesi söz konusudur. Bu sendikal savaşım açısından da geçerlidir. DİSK'in Türkiye işçi sınıfı hareketine kazandırdığı olumlu gelenekleri canlandırma ve yayma kavgası bugün büyük önem taşıyor, ama örgütsel olarak yeni bir durum var. Bu yeni durumda, işçi sınıfına ne yapmak gerektiğine ilişkin öneride bulunmak gerekiyor. Oysa menşevik partizan kliği, hem TKP adına ortaya çıkıp, hem de tutumsuzluk saçıyor.

Ağustos *Atılım*'ında Mehmet Yavuz imzalı bir yazıda sendikal demokrasi ardına sığınılarak tam bir tutumsuzluk savunuluyor. Maden-İş ve Bank-Sen yöneticileri, sendikal yapılanmanın biçimi ne olmalı sorusuna yanıt verebilmek için, bu ağır koşullarda bile tabanın önerilerini bekliyorlarmış. Herhalde partizan kliği de tüm işçi sınıfını ilgilendiren çok önemli bir sorun olan sendikal yapılanma konusunda fikir belirtebilmek için Maden-İş ve Bank-Sen yönetim kurullarının kararını bekliyor!

Menşevikler sendikalar planında doğrudan birşey söyleyemedikleri için, hedef olarak onların ne gösterdiklerini vb. ancak dolaylı imalardan çıkarmak olanaklı oluyor. Ama bazı konularda tutumları çok açık ortadadır. Örneğin Eylül 1983 *Atılım*'ında yayınladıkları TKP imzalı 15-16 Haziran bildirisi.

Bu bildiri uzlaşmacılığın güzel örneklerinden biridir. Bildiride yer alan her fikre değil sadece ana hatlarına değineceğim.

— 15-16 Haziran'ın yıldönümünde işçi sınıfına barış savaşı öneriyorlar.

— Türkiye sendikal hareketinin birliğini önerecekleri yerde Türk-iş ve DİSK üyeleri arasında *dayanışma* ile yetiniyorlar.

— Sınırsız grev hakkı yerine "grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkı" talep ediyorlar. Bugün cunta bile aşırı sınırlanmış ve uygulanması hemen hemen olanaksız hale getirilmiş bir "grev ve toplu sözleşme hakkına" açıkça karşı değildir.

— Bildiri barış ve *ulusal* demokrasi çığırtkanlığı ile sona eriyor.

Partizan kliğinin TKP adına davranmaya, konuşmaya parti açısından örgütsel hakkı olmadığı gibi, işçi sınıfı açısından da hiçbir hakkı yoktur.

SEÇİMLER VE TUTUMLAR

Aliye P. Atılgan

Düzmece 6 Kasım seçimlerine bir aydan az bir zaman kaldı. Son günlerde burjuva basınında yer alan bazı haber ve yorumlar, halkın seçimlerle ilgili duygu ve düşüncelerini yansıtan ipuçlarıyla doludur.

Mehmet Barlas, 23 Eylül günlü *Milliyet*'te şöyle yazıyor:

"Öncelikle dikkatimizi çeken olgu, toplumda siyasete ve yaklaşan 6 Kasım seçimlerine karşı duyulan ilgisizliktir."

Mehmet Barlas, "ilgisizlik" diyor. Oysa bir ülkede kahvelerden televizyon başlarına, fabrikalardan ev toplantılarına herkes siyasetten konuşuyor ve cuntaya da, seçimlerine de allah ne verdiyse yağdırıyorsa, o ülke halkının siyasete "ilgisizliğinden" sözedilemez. Mehmet Barlas'ın bu gerçeği çok iyi bilmesi gerekir. Ama halkın duygularının adını doğru koymaya dili varmamış. Türkiye toplumunun ezici bir çoğunluğu, demokrasiye dönüş vaatleriye başlatılan ve cuntanın attığı her adımla ipliği hergün biraz daha pazara çıkan bu faşist oyun karşısında ilgisiz değil, öfkelidir.

Bir başka *Milliyet* yazarı Namık Sevik ise 6 Ekim günü yazdığı "Sakarya durgun... Sakarya çiftçisi küskün..." başlıklı yazısında şöyle diyor:

"Sakarya'da partiler 'çölde deve üzerinde fırtınaya tutulan Arab'ın leblebi tozu yemeye kalkması' misali politika yapıyorlar...

"Karşılarında donuk bir kitle var.. Bu, *siyasete ilgisizlikten ziyade, iktisadi bunalım.*

(...)

"İşçi kesimi durgundur... Sendikalar faal durumda değildir. Zaten işçi de konuşmayı değil, susmayı tercih etmektedir.

(...)

"Evet Sakarya durgundur. Sakarya çiftçisi küskündür." (abç)

6 Kasım seçimlerine çeyrek kala, toplumun önemli bir kesiminin cuntanın "demokrasi" oyununu yutmadığı, cuntanın icazetli partilerine umut bağlamadığı açıktır. Toplumda, seçimlerde geçersiz oy kullanma eğilimi güçlenmektedir. Böyle bir ortamda, cuntanın seçim sandıklarından faşizme karşı bir protestonun yükseltilmesi olanakları vardır.

Cunta partileri de bunun farkındadır. Son günlerde, geçersiz oyların yüksekliği nedeniyle, hiçbir partinin tek başına iktidarı ele alamayabileceği ihtimali üzerinde ciddi olarak durmaya başlamışlardır. Cunta partilerinin daha şimdiden koalisyon olanakları aradıklarını gazetelerden okuyoruz.

Halk yığınları arasında seçimlerde geçersiz oy kullanma eğilimi artarken, başta aldıkları tutumun etkisiyle bu eğilimin gelişmesine yardımcı olan burjuva muhalefet çevrelerinde bir geriye çarkediş görülüyor. Gerek kapatılan, gerekse seçimlere girmesi engellenen partilerin seçimlerde hiçbir partiyi desteklememe, geçersiz oy kullanma önerileri halk yığınlarının biriktirdiği öfke ve hoşnutsuzluk tabanında öyle bir yankılandı ki, bu burjuva çevreler kendi önerilerinin etkilerinden, yaratabileceği sonuçtan korkuya kapıldılar.

Bu geri çarkedişin, Çanakkale'deki siyasilerin serbest bırakılmasıyla üst üste düşmesi de işin bir başka ilginç noktasıdır.

Burjuva çevrelerdeki bu geri çarkedişin belirtileri, verdikleri haberlerle geçersiz oy kullanma önerisini halka üstü kapalı duyuran burjuva gazetelerde görülmeye başlandı. Teoman Erel, çok "gerçekçi" bir tutumla Halkçı Parti'nin faziletlerinden sözetmeye başladı. Bu konuda, çok açık bir örnek ise, Namık Sevik'in yukarıda sözünü ettiğimiz yazısının devamıdır. Okuyalım:

"Evet Sakarya durgundur... Sakarya çiftçisi küskündür... Ama, bu küskünlük 6 Kasım'da oy kullanmayacaklar anlamına gelmez. Seçimlerde üç partiyi damgalayacakları iddiaları ağır ağır sönmüştür. Aslında bir seçmenin oy kaybına gidecek bu yola sapması *memleket için hayırlı değildir.*

"Kızgınlıkla söylenen bu sözlerin balonu patlamıştır. Seçime katılmayan SODEP ve Doğru Yol'un böyle bir hareketi körükleyeceği iddiaları yersiz ve asılsızdır. Yüzde 90'ına yakın okumuşu bulunan Sakaryalının *sağduyusu* buna *engel teşkil etmektedir.*" (abç)

Örnekler çoğaltılabilir. Ama açık olan birşey vardır ki, burjuva akımlar, şimdiden geri çarketmenin yollarını aramaktadır. Seçimlerde geçersiz oy kullanma konusunda başta ettikleri sözlerin, öfkesi bıçak gibi keskinleşmiş, demokrasiye duyduğu özlem elle tutulur bir hal almış olan halk yığınları arasında yaratacağı etkiden, doğurabileceği sonuçtan korkmuş, geri adım atmaya başlamışlardır. Ortalığı kaplayan "memleket için (burjuvazi için diye okuyun) hayırlı değildir" sözlerinin, "halkın sağduyusu" edebiyatının altında yatan gerçek budur.

Olaylar nasıl gelişir, burjuva muhalefet seçimlerde nasıl bir tutum alır, tehlikenin farkında olan cunta nasıl bir manevra çevirir, bilmiyoruz. Bizlere düşen 6 Kasım seçimlerini faşizme karşı bir protestoya dönüştürmek için canla başla çalışmaktır. Halk yığınları arasında artan geçersiz oy kullanma eğilimini kâh "demokrasi havarisi" kesiliveren, kâh kendi önerisinden kendisi ürküp geri adım atan burjuva muhalefeti de sergileyerek, bir protestoya dönüştürmek için çalışmaktır. 6 Kasım seçimleriyle ilgili somut görevimiz budur.

Cuntanın katılınması zorunlu seçimlerinden, cuntaya karşı, bir protesto yükseltilebilmesinin nesnel olanaklarının gelişmekte olduğu bu günlerde, ne yazık ki Türkiye devrimci hareketinin üstüne düşen görevleri tam olarak yerine getirebildiğini söylemek güçtür. Ekim başlarına kadar, çeşitli sol akımların yayınlarını taradığımızda, *İşçinin Sesi* ve az sayıda birkaç örgüt hariç 6 Kasım seçimlerinde halka somut olarak ne yapılması gerektiğini gösteren bir hedefe raslamak mümkün değildir.

Bu da Yürükoğlu yoldaşımızın 7. Yaz Taarruzu kapanış gecesi konuşmasında, Türkiye devrimci hareketinin bugünkü durumu üstüne yaptığı saptamayı, ne yazık ki bir kez daha kanıtlayan bir örnektir. Yoldaşımız şöyle demişti:

"... Halkta öfkenin, cuntada tedirginliğin ve o ölçüde şımarıklığın, zindanlarda devrim ateşinin yeniden coştuğu şu günlerde, Türkiye devrim hareketinin durumu ne yazık ki, ve bir kez daha hiç iç açıcı değildir." (*İşçinin Sesi,* s:241, s.4)

Halk yığınlarına somut hedef göstermenin bu denli yakıcı olduğu bir dönemde Türkiye solunu kaplayan "suskunluk" gerçekten düşündürücüdür. Burada, *Kitle*'nin Eylül sayısında, seçimlerde beyaz oy kullanılmasını

(Devamı 6. sayfada)

Emperyalist bir savaş odağı Türkiye'ye karşı
Enternasyonalist bir devrim yatağı Türkiye için

(Baştarafı 5. sayfada)
önermesinin sevindiriciliğini de belirtelim.

Partimizin 6 Kasım seçimlerinde nasıl bir tutum izleyeceği ise seçimlere iki ay kala, 1 Eylül 1983 tarihli *İşçinin Sesi*'nde yayınlanan TKP EK Üst Bürosu bildirisiyle açıklanmıştı. Bu bildiride, halk arasında gelişmekte olan başkaldırı eğiliminin ülkede durumu belirleyen bir olgu olduğu belirtiliyor ve 6 Kasım seçimleriyle ilgili olarak şu çağrı yapılıyordu:

"... Kasım'da yapılacağı söylenen seçimlerde, geçersiz oy kullanalım. Geçersiz oylarımızla faşizmin güdümündeki bu oyunu geçersiz saydığımızı gösterelim. Demokrasinin tek geçerli yolunun faşizme karşı devrim bayrağını dalgalandırmak olduğunu da, devrim savaşımını yükselterek ve zafere götürerek ele güne kanıtlayalım.

"Demokrasiye giden tek yol devrim!"

Şimdi gelelim TKP menşevik kanadının 6 Kasım seçimleriyle ilgili, birbirinden ilginç yalpalamalar, en halis oportünizm örnekleriyle dolu tutumunun hikayesine.

Atılım Ağustos sayısının, birinci sayfasında TKP Merkez Komitesi Politik Bürosu'nun örgüt sekreterleriyle genişletilmiş bir toplantı yaptığı haberi veriliyor ve bu haberde 6 Kasım seçimleriyle ilgili olarak şöyle deniyordu:

"Toplantıda... TKP'nin eğer yapılırsa, 6 Kasım seçimlerinde alması gereken *ilkesel tutum* ele alındı." (abç)

Menşevik "resmi"lerin bu konuda nasıl bir "ilkesel tutum" aldıklarını çok merak ettiğimizden *Atılım* Ağustos sayısını satır satır aradık. Faşizme karşı burjuvazinin "en büyük" kesimleriyle bile cephe yapmayı öneren "ilkesel tutum"lar dışında, halkımıza 6 Kasım seçimlerinde *somut olarak ne yapacağını öneren* tek bir "ilkesel tutum"a rastlayamadık. Radyo yayınlarını izledik, gene birşey yok. Sonra Eylül *Atılım*'ı geldi. Onda da birşey yok!

Tam meraktan çatlayacak bir duruma gelmiştik ki, 24 Eylül günü yayınlanan bir radyo programı imdadımıza yetişti. Bu programda TKP "resmi" yönetimi halkı 6 Kasım seçimlerinde *geçersiz oy* kullanmaya çağırıyordu!

Son günlerde menşeviklerimizi, bir *İşçinin Sesi*'ni *biçimsel olarak taklit etme modası*nın sardığını bildiğimizden çok şaşırmadık. Baklanın altından neler çıkacağını beklemeye başladık. Nitekim yayın ilerledikçe "geçersiz oy kullanma" önerisinin gösterdiği asıl hedef ortaya çıkmaya başladı:

TKP'nin Sesi radyosu Türkiye halkını seçimlerde AP'ye, MSP'ye, CHP'ye (hangisini beğenirsen!) oy vermeye çağırıyordu!

Menşeviklerimizin dünyasında ancak "olmaz olmaz". Bunu çok iyi biliyoruz. Ama açık söyleyelim, Türkiye halkını, bırakalım tekel dışı burjuvaziyi, en gerici, en tekelci burjuvazinin partilerine oy vermeye çağıran "bu ilkesel tutum" karşısında biz bile şaşırmaktan kendimizi alamadık.

Radyo, "üç partinin üstünü çiz, kendi partinin, AP'nin, CHP'nin, MSP'nin ismini yaz" diyordu.

Tam menşeviklerimizin 6 Kasım seçimlerinde izleyecekleri "ilkesel tutum" artık açıklığa kavuştu, diye düşünürken 25 Eylül günü ve daha sonra da devam eden "bir başka ilkesel tutum" ortaya çıktı. Yalnızca isimde de olsa Türkiye Komünist Partisi'nin resmi radyosundan, halkı en gerici burjuva partilerine "oy vermeye" çağırmanın biraz ayıp kaçtığını "resmi"lerimiz de anlamış olacaklar ki ilkesel tutumlarını el çabukluğu marifet değiştiriverdiler.

Bu defaki "ilksel tutumlar", üzerinde cuntanın partilerinin adı yazılı olan oy pusulalarını "üçüne de vurarak" geçersiz hale getirmekti!

Seçimlere daha 20 günden fazla bir süre var. Bu sürede menşeviklerimiz hangi "ilkesel tutum"da karar kılacaklar, yoksa ortaya yeni "ilkesel tutumlar" mı atacaklar bilemiyoruz. Ama artık açıkça ortaya çıkan, menşeviklerimizin seçimlere ancak bir ay kala ortaya attıkları geçersiz oy kullanma önerisinin altında yatan tek *ilkesel tutumun* şu ya da bu biçimde burjuva kuyrukçuluğu olduğudur.

Yığın çalışması ve görevlerimiz

İçinde bulunduğumuz dönemi gözönünde bulundurarak yığın çalışmasına büyük önem vermeliyiz.

Şunu unutmamalıyız ki, işçi sınıfının ve yığınların çoğunluğunun gönlünü kazanmadan biz devrimi yapamayız. Yığınları kazanma çabasına hız vermeliyiz. Bizler Avrupa'da bulunan militanlar olarak bulunduğumuz yerlerin somut koşullarına göre hareket etmeli, yığınlara o temelde yaklaşmalıyız.

Burada da ekonomik kriz alabildiğine derinleşiyor. İşçi sınıfı oldukça huzursuz. Kriz özellikle yabancıları, bu arada Türkiyelileri çok etkiliyor. İşçilerin kendi ağzından duyuyoruz. Türkiye'deki devletin de, buradakinin de allah belasını versin, ortada kaldık, diyorlar.

Yığınlarla ilişkilerimizi daha da canlandırmalıyız. Onlara nasıl, hangi konulardan, nerede yaklaşacağımızı iyi seçmeliyiz. Yürükoğlu yoldaşımızın *Propaganda ve Ajitasyonun Güncel Sorunları* adlı kitabında yazdıklarını defalarca okumalıyız.

"Geçmişin ve bugünün çok çeşitli etkisi altında biçimlenen sınıf psikolojisini iyice bilmeden ve ona uyumlu bir çalışma yöntemi geliştirmeden, sınıfımıza Marksçı-Leninci ideolojiyi, komünist bilinci yeterli başarıyla götürebilmemiz oldukça zordur. Gördük. Geçmiş sayısız kuşakların ve bugünün çok değişik etkilerinin ürünü olan insan bir anda değiştirilemez. Önce buradan başlamak zorundayız. Söylediğimiz açık birşey, başkaca olabilmesi düşünülemez. Ne var ki yığın çalışmasındaki aksaklıklar önce bu noktada başlıyor. Çok örnek verilebilinir. İnsanı daha ilk tanıdığında köşeye esir alıp yaylım ateşine tutan insanları hep görürüz. Bu yoldaşlar tüm iyi niyetleri ile ama yığın çalışmasının temel kurallarını bilmediklerinden yararlı değil, zararlı oluyorlar. Yığın çalışması sabırlı, anlayışlı, olgun ve esnek bir çalışma olmak zorundadır. Yığın çalışmasının temel kuralı, işçi sınıfını, halkı kendimize inandırmaktır, *güvendirmektir.*" (s.35-36)

Yoldaşlar, yığın çalışması derken benim aklıma eskiden şöyle birşey geliyordu: Nerede bir kalabalık gördün, hemen o tarafa yönelmeli, aklına gelen şeylerden bir-iki nutuk çekip dönmelisin. Bunu yığın çalışması olarak biliyordum. Ne zaman ki yoldaşımızın yukarıdaki çok değerli sözlerini okudum ondan sonra yığın çalışmasının hiç de sandığım gibi olmadığını anladım.

Kişilerle tek tek ilişkilerin çok verimli olduğunu, aile ziyaretlerine gidilirken nelere dikkat edilmesi gerektiğini yine Yürükoğlu yoldaştan yazacağım, çünkü bunları okuduktan sonra kendimden yazacak hiçbir şey bulamıyorum.

"İşçileri kendimize güvendirmek söylenenin özüne bağlı olduğu kadar, söyleyenin davranışına da bağlıdır. Anlayışlı düşünceli olmalıyız. Yığın çalışmasında evlerine gidilecek kişilerin zamanlarını iyi seçmek. Ziyaret günü ve saatini, olanaklıysa önceden bildirmek. En iyisi çağrılı gitmek. Giyinişe, görünüşe dikkat etmek. Evlilere evlilerin gitmesi ya da bir kız arkadaşla gitmek. Genellikle çağrılmadıkça yemek saatleri dışında gitmek. Alışkanlıklara ve göreneklere saygılı olmak.

" 'Sen şuraya otur, şimdi ben sana herşeyi öğreteceğim' havasında olmamak. Bilgiçlik taslamamak ve iyi bilmediğimiz konularda, 'bunu ben de iyi bilmiyorum, öğreneyim, daha iyi bilen yoldaşlarıma sorayım o zaman daha iyi yanıtlayabilirim' diyebilmek.

"Vaatkar ve kurtarıcı bir tutum içinde olmamak, yapamayacağımız işlerde söz vermekten kesinlikle kaçınmak. Verilen sözü ise, ne olursa olsun *yerine getirmek.* Yapamamış isek gidip nedenlerini açıklamak.

" 'Ben' demekten kaçınmak, kişiliğimizi geride tutmayı bilmek.

"Konuşma biçimi açık, duru, basit ama vulgar değil.

"İlişkilerde sürekliliğe dikkat etmek.

"En önemli noktalardan biri, *dinlemeyi bilmek.* Bu, hem öğrenmek, hem öğretmek için zorunludur.

"Konuşmayı amaca uygun yönetebilmek.

"Yığın çalışmasında karşılıklı haberleşmede bunlara dikkat etmeliyiz." (s.36-37)

Yoldaşlar, yoldaşımızın bu yazılarını okuduktan sonra yeni dönemdeki görevlerimizi geçmişe oranla daha da bilinçli bir yanaşımla yapmamız gerekiyor. İyi örgütlenmiş burjuvazinin karşısına çıkabilmek için ondan daha güçlü olmamız gerekiyor.

Gelecek bizimledir!

Serpil Toprak,
Hamburg

Diyarbakır'daki devrimci tutuklularla dayanışma

Faşist cuntanın zindanlarında, devrimci tutuklulara yapılan insanlık dışı baskı ve uygulamalara karşı, Mannheim'da da yığınsal eylemler, direnişler yapılmaktadır.

Türkiye'de çeşitli illerdeki cezaevlerinde devrimci tutuklular uzun bir süredir şanlı bir isyan bayrağı dalgalandırıyorlar. Son olarak, İstanbul Metris'den başlayarak Ankara'ya, İzmir'e, Diyarbakır'a Erzurum'a yayılan isyan ateşi, Türkiye halklarının düşmanının bir olduğunu bir kez daha gösterdi. İstanbul'dan, İzmir'den Kürdistan'a kadar, ortak düşmana karşı ortak bir isyan bayrağı yükseldi.

Kürdistan'da Diyarbakır'da yapılan eylemde, 2.190 devrimci tutuklu açlık grevine geçti. Bunlardan 115'i ölüm orucuna başladı. Bu eylemi kırmak için, faşist cunta, imha etme girişiminde bulundu. Bunun sonucunda 3 devrimcinin şehit olduğu, 100 devrimcinin komada olduğu söyleniyor.

Bu eylemleri ve uygulamaları yurt dışında duyurmak ve geniş bir kamuoyu oluşturmak amacıyla Almanya'da birçok devrimci hareketin katıldığı bir merkezi komite oluştu. Buna paralel olarak Mannheim'da da bir komite oluştu. Bu komiteye, *Serxwebun*, *İşçinin Sesi*, Dev Yol, Avrupa Dev Genç, ATİF, KİDB katıldı. Bunun dışında menşevik FİDEF'in Mannheim'da örgütü olduğu halde eyleme pek yanaşmadı. Ayrıca Halkın Kurtuluşu bazı hareketleri "halk saflarında" görmediği için(!) komiteye girmedi, komitenin eylemlerini destekleyeceğini bildirdi, şimdiye kadar bu desteği de göremedik.

Komite çeşitli eylemler kararlaştırdı. Bunun birincisi, enformasyon masası kurmak ve bildiri dağıtmaktı. Bu eyleme bütün hareketler katıldı. İkinci, üçüncü eylemler daha fazla kamuoyu oluşturan eylemlerdi. SPD binasının ve bir kilisenin işgal edilmesi kararlaştırılmıştı. Bu kararları alırken, reformist kesim izinli izinsiz tartışması başlattı.

Mannheim'da gerçekleştirilen bir destekleme eyleminden

SPD binası işgal edildi fakat yeteri kadar sonuç vermediği için, kalabalık bir insan topluluğunun olduğu şehir merkezinde bir kiliseyi işgal ettik. Kilise girişinde ve etrafında Diyarbakır açlık grevini anlatan flamalar asıldı. Kilise çevresinde kalabalık bir halka oluştu. Bildiriler dağıtıldı. Eylem insanlar arasında geniş tartışmalara yol açtı. Bu eylemlere *Serxwebun*, *İşçinin Sesi*, Dev Yol, Avrupa Dev Genç katıldı. HK ve Komkar bildirilerini dağıttılar.

Eylemlerin geniş yankısı oldu. SPD binasının işgalinde, SPD sorumlusu Eller, Türkiye ve Kürdistan devrimcilerini desteklediğini ve Türkiye'deki uygulamaları protesto ettiğini bir mektupla bildirdi.

Kilise işgaline ise, bölgesel gazete *Mannheimer Morgen*'den bir temsilci geldi ve işgalcilerle görüşme yaptı. Sonra, *Mannheimer Morgen*'de yazı çıktı. Eylem geniş tartışmalara, faşist cuntanın sergilenmesine yol açtı.

Eylemlerde komite çeşitli hatalar yaptı. Örneğin hangi kilisenin işgal edileceği konusunda kararını eylem anında caddede tartışması, yapılması gereken eylemlerin çok fazla, uzun tartışılması yanlış oldu.

Mannheim'da oluşan komite çalışmalarını sürdürüyor. Yeni eylemler yaparken, eksiklikleri giderme doğrultusunda elimizden geleni yapacağız.

Nevzat Uyar,
Mannheim

SPD binasını işgal eylemi

Hamburg'da yapılan işgal eylemlerinden ve komitenin toplantısından kısa haberler vermek istiyorum.

Geçtiğimiz cuma günü yapılan toplantıda, Diyarbakır'da ölüm orucuna yatan devrimci arkadaşlarımızla dayanışma amacıyla bir dizi eylem yapmamız gerektiğini belirledik. Komiteyi oluşturan örgütler şöyle: *Devrimci İşçi*, FİDEF, Avrupa Dev Genç, Komkar, Proleter Dayanışma, Partizan, *İşçinin Sesi*, PKK, TKEP (Adı var kendi yok).

Toplantıda işgal eylemlerinin belli bir yer dolduracağını saptadık. Bir takım işgal eylemleri önerildi. FİDEF, SPD Hamburg merkez binasını işgal etmemizi önerdi. Öneri kabul edildi. Eylemin örgütlenmesini bir dahaki toplantıya bıraktık.

Bir dahaki toplantıda Hamburg SPD merkez binasını işgal edeceğimiz belliydi. Buna rağmen öneriyi getiren FİDEF kendi önerisine karşı çıktı. Anlaşmalı olmayan hiçbir işgal eylemine katılmayacaklarını, SPD'ye karşı böyle bir eyleme girişemeyeceklerini belirttiler. İki saat bölücülük propagandası çekip diğer sol örgütlerden bazılarını arkalarına takmak istedilerse de, sonunda dışarı atıldılar.

Pazartesi günü FİDEF hariç tüm sol örgütler karar aldığımız yerde buluştuktan sonra SPD binasını işgal ettik.

Eylem başarılı geçti. İstemlerimizin bir kısmı yerine getirildi. Bir SPD Hamburg milletvekili ile görüşüldü. Televizyoncular çekim yaptılar, çeşitli gazeteciler geldiler, röportaj yapıldı. Eylem 5-6 saat sürdükten sonra Hamburg SPD merkez binasını terkettik.

Eylemden sonraki komite toplantısına FİDEF de katıldı. Eylemin değerlendirilmesi yapıldıktan sonra, Hamburg *İşçinin Sesi* olarak FİDEF'in eylem bölücülüğü yaptığını toplantıda açıkça söyledik. Partizan'dan arkadaşlar da *İşçinin Sesi*'ni destekliyoruz dediler.

Komünist selamlar.

Hamburg

Eylem geniş yankı sağladı

Değerli yoldaşlar,

Sizlere Münih'teki son gelişmeleri aktaracağım.

Diyarbakır Askeri Cezaevi'ndeki katliamları protesto için yapılan merkezi eylemlere paralel olarak, Münih'te 9 örgütün katılımıyla bir toplantı yapıldı ve şehir merkezindeki bir kilisenin işgaline karar verildi. Katılan örgütler, *Devrimci İşçi*, Mİ-DER, Avrupa Dev Genç, Cephe, Komkar, *Kurtuluş*, KKDK, *Serxwebun* ve *İşçinin Sesi*'dir.

20, 21, 22 Eylül günleri şehir merkezindeki bir kilise işgal edildi. Eylem süresince 6.000'i Almanca olmak üzere toplam 9.000 bildiri dağıtıldı. 130 kadar mektup çeşitli kişi ve kuruluşlara yollandı. Eylemi destekleyen çeşitli örgütlerden dayanışma mesajları aldık. Bunlar Alman Komünist Partisi, işçi gençlik örgütü SDAJ, Yeşiller, Af Örgütü, SPD, Protestan Kilisesi, vb.'dir.

Eylem basın toplantısıyla son buldu. Üç gazete (*Süddeutsche Zeitung*, *Abendzeitung*, *Bild*) kilise işgalini bildirdiler. Ayrıca iki yerel dergi gelecek sayılarında konuya yer vereceklerini söylediler. Radyo ve televizyon ise gelmedi.

Ekim ayı süresince Münih'in çeşitli yerlerinde yayın-bilgi masaları açılacak. Biz de bu eylemlere aktif olarak katılmaya çalışıyoruz.

Komünist selamlarımızla.

Münih İMG

Üç yoldaşımızın 15 menşeviğin saldırısına uğraması üzerine, *İşçinin Sesi* Avrupa BİRKOM'a aşağıdaki mektubu gönderdi.

M nşevikler haksız v saldırgandır

Değerli arkadaşlar,

Bildiğiniz gibi, Türkiye Komünist Partisi'nin oportünist "resmi" kanadı, parti düzeyinde ideolojik olarak yanıt getiremediği *İşçinin Sesi*'ne karşı, bir süredir, saldırganlıkla yanıt verme çabası içindedir. Menşeviklerin bu eğilimi, gerek Almanya'da, gerekse Fransa'da bilinen olaylara neden olmuş ve üstelik giderek, olaylara polisin daha çok karıştırıldığı da ek bir eğilim olarak gözlenmiştir. Bu eğilim, Hollanda ve Hamburg'da Dev Yol'a karşı da örnekler vermiştir. Şimdi ise bu olaylar dizisine, İngiltere'de *İşçinin Sesi*'ne karşı girişilen bir saldırı daha eklenmiştir.

İşçinin Sesi, olaylar hakkında her zaman BİRKOM'u bilgilendirmiş ve BİRKOM'un alacağı tutuma önem vermiştir. Son olarak, Fransa'daki olayların ardından konu Avrupa BİRKOM'da tartışılmış ve BİRKOM'un tutumu özetle şöyle belirlenmiştir: Birşey olduğu zaman getirin, menşeviklere karşı BİRKOM olarak birlikte tavır alalım.

Bu tutumun ışığında, şimdi size İngiltere'deki son saldırıyı aktaracağız ve *İşçinin Sesi* olarak hiçbir girişimde bulunmadan yanıtınızı bekleyeceğiz. Olay şöyledir:

İngiliz İşçi Partisi'nin yıllık olağan konferansı, geçtiğimiz hafta Brighton'da yapılmıştır. TDHSK, konferans sırasında Türkiye'deki faşizmi sergilemek üzere, saylav, sendikacı, gazeteci ve çeşitli İşçi Partililerin katılacağı bir toplantı düzenlemiştir.4.10.1983 saat 17.30'daki toplantının yeri 6 ay öncesinden tutulmuş ve duyurulmuştur. TDHSK çalışmalarına aktif katılan Türkiyeli örgütler de bir jest yaparak, TDHSK toplantısına gelen konuklarla daha uzun sohbet edilebilmesi için, toplantı yerine 100 metre uzaklıktaki en yakın Pub'da bir oda tutmaya karar vermişlerdir.

Köşedeki bu Pub'da oda tutulmaya gidildiği 2.10.1983'de odanın 3, 4 ve 6.10.1983'de tam da istenen saatlerde geçici olarak başkalarına ayrıldığı, ancak kim parayı peşin öderse, onun tutabileceği belirtilmiştir. Bunun üzerine 2.10.1983'de para ödenmiş ve oda tutulmuştur.

Toplantının yapılacağı 4.10.1983 günü sabahtan Brighton'a gidildiğinde, menşeviklerin İşçi Partisi kongresinde bir bildiri dağıttıkları, bu bildiride toplantı çağırdıkları ve toplantı yeri olarak Türkiyeli örgütlerin tuttuğu Pub'ı verdikleri görülmüştür. Böylece, Pub'ı geçici ayırtanların onlar olduğu anlaşılmış ancak TDHSK'nin 6 ay önce duyurulan toplantı yerinden 100 metre ötede toplantı yapmaya kalkışmaları kuşkuyla karşılanmıştır. Yine de ortalığın İşçi Partisi Konferansı'na katılanlarla dolu olduğu bir ortamda, büyük bir iyimserlikle, menşeviklerin bile kavga çıkarmayacakları düşünülmüştür. Ancak gelişmeler iyimserliğe yer olmadığını bir kez daha kanıtlamıştır.

TDHSK'nin ana toplantı yerinde 17.30'da toplantı başlamış ve geniş bir kalabalığın katılımıyla başarıyla sürmüştür. Bu arada çeşitli Türkiyeli örgütlerden 5'i kadın 9 görevli, tutulan Pub'a gitmişlerdir. *İşçinin Sesi* militanı 3 İTİB'li yoldaşımız henüz aşağıda iken, öteki yoldaşlar ve sempatizanlar yukarıda, tutulan küçük salonda, akşamki işlerin görüşüldüğü bir toplantı yaparlarken, menşevikler 15 kişilik bir gurupla gelmişlerdir.

Aralarında Cahit Baylav, Abdullah Yılmaz, Nafiz Bostancı, Sadettin Yumuşak ve Enis User'in de bulunduğu menşevik gurup, gerek Pub sahibiyle gerekse üç yoldaşımızla çirkin bir tartışma başlatmıştır. Pub sahibi, menşevik gurubu dışarı çıkarmış, yoldaşlarımıza da, olay çıkmasını istemediği için salonu kimseye kullandırmayacağını belirtmiştir. Bunun üzerine üç yoldaşımız, 100 metre ötede, TDHSK toplantısının yapıldığı yere gidip, durumu bildirmek için Pub'ın kapısına çıkar çıkmaz, 15 kişinin fiziksel saldırısıyla karşılaşmışlardır. Bu arada polis gelmiştir. Pub'ın üst katında bulunan öteki yoldaşların da aşağı inmesiyle, menşevikler olay yerinden hızla uzaklaşmışlardır.

Olay budur. Burada birkaç noktayı vurgulamak gerekir.

Birincisi, olaydan çok açıkça ortaya çıkıyor ki kavgaya niyetimiz yoktu. Olsaydı, 6 yoldaş yukarıdayken, 15 menşevik 3 yoldaşımıza saldırıya geçemezdi.

İkincisi menşevikler, kendileri kalabalık, karşı taraf ise sayıca az bulunduğu anlarda saldırıya geçiyorlar. Oysa biz bu yönde davranmadık. Gerek Fransa'da FKP Dreux festivalinde bizim yoldaşlarımız 30, menşevikler 2 kişiyken hiçbir olay çıkmadı, gerekse onlardan çok daha kalabalık olduğumuz İngiltere'de hiçbir olay çıkmadı.

Üçüncüsü, kavgada, Hasan Gazi adlı, Bursa Eğitim Enstitüsü eski öğrencilerinden, İGD'li bir genç menşevik de aktif yer aldı. Bu kişinin, ayrılık çıktıktan az sonra, Ocak 1980'de *İşçinin Sesi*'ne gönderdiği mektubun kopyesini de gönderiyoruz. Mektup *İşçinin Sesi*'nin 120. sayısında ancak nokta noktalı olarak basılabilmiştir. Gazetede basılamayan yerleriyle de birlikte mektup, menşeviklerin, kavga sırasındaki "tartışmayı" ne düzeyde yürüttüklerini ve yoldaşlarımızın buna karşılık kavga çıkmasın diye ne büyük bir sabır gösterdiklerini kanıtlamaktadır.

Yanıtınızı bekler, çalışmalarda başarılar dileriz.

Devrimci selamlarla.

İşçinin Sesi

Eleştiri (!)

İşçinin Sesi dergisi dağıtıcısı,
Belli bir süreden beri aşağıdaki adrese dergi gönderiyorsunuz. Sizden dergi isteyen olmadı. Kesecekler mi diye bekledik. Fakat kesmediniz. Belli oldu sizin dilinizden konuşmak gerekiyor. Bir daha aynı şeyi yaparsanız sizin ananızı, avradınızı, gelmişinizi, geçmişinizi, geleceğinizi ....
Biz burada sınıf savaşımı veriyoruz. Sizin gibi devrimcilik oynamıyoruz. MİT misiniz, ajan mısınız, ne ... olduğunuz belli değil. Bir daha böyle ... yemeyin sayın muhterem aileye mensup ...... çocukları.
Adres: Ertuğrul Gazi Mah. Kardeşler Kıraathanesi, Eğitim Enstitüsü öğrencileri, BURSA.
Bu metni olduğu gibi yayınlayın ki İşçinin Sesi'ni okuyanlar nasıl çalışma yaptığınızı bilsinler.

Bursa Eğitim Enst.
İlerici Öğrenciler

Saldırganlar arasında olan Hasan Gazi adlı menşeviğin 1980 Ocak'ında İşçinin Sesi*'ne gönderdiği bu mektup menşeviklerin olay sırasında yürüttükleri "tartışma"nın düzeyini göstermesi açısından ibret vericidir.*

Menşeviklerin giriştikleri saldırı da, ardından takındıkları tutum da acizliklerini sergiliyor.

Yalandan medet umanlar

TKP "resmi" yönetimi bir süredir İngiltere'ye menşevik ihraç etmektedir.

Gönderilen menşevikler kendi hallerinde bir çalışma yürütmüyorlar, tüm çabalarını *İşçinin Sesi*'nin çalışmalarına engel olma amacına yöneltiyorlar. Bağımsız bir çizgi izleyemedikleri, zaten bilinen bir gerçekti. Çalışmalarıyla bunu bir kez daha kanıtlamış olmaktan öteye geçemiyorlar.

Menşevik "çalışma"dan bekleneceği üzere, *İşçinin Sesi*'ne karşı düpedüz anti-komünist manevralara giriştiler. Kendilerini, değil komünist partisiyle, neredeyse siyasetle ilgisi olmayan salt sendikacılar, barışseverler olarak tanıtırken, akıllarınca *İşçinin Sesi*'ne karşı, "onlar kötüdür, komünisttir" anlamını taşıyacak kışkırtmalarda bulundular. *İşçinin Sesi* zaten pırıl pırıl komünist kimliğini gizlemediği için, böyle yollardan kendi kimliklerini açık etmiş oldular.

Bu arada, yine menşevik "çalışma"dan bekleneceği üzere, yalan ve dedikodu yaymak, kişisel karalamalarda bulunmak gibi yollara başvurdular. Bu da yetmedi, 15 menşevik 3 yoldaşımıza fiziksel olarak saldırıya geçti. Olay, 8. sayfamızda yer alan, Avrupa BİRKOM'a gönderilmiş mektupta ayrıntılı olarak anlatılmaktadır.

Olaydan sonra bir menşevik bildiri yayınlandı. Bildiri gerçekten ilginçtir:

Birincisi, bildiride kendilerinin fiziksel saldırıda bulunduklarını söylemeleri beklenmezdi ama olaydan "kavga çıktı" diye bile sözetmiyorlar! Şımarıkça saldırganlıklarıyla çok açık düştükleri için, olayı gizlemeye çalışıyorlar.

İkincisi, bildiride, toplantımızı yapamadık diye ağlaşıyorlar. Oysa 5.10.1983 tarihli *Morning Star* gazetesi menşeviklerin çok başarılı bir toplantı yaptıkları haberini vermişti! Britanya Komünist Partisi'yle bağlı *Morning Star* mı yalan söylüyor, yoksa bizim menşevikler mi yalan söylüyorlar? Ayrıca, toplantılarını yapamamışlarsa, *Morning Star*'ın yapılmamış bir toplantıdan övgüyle sözederken, 100 metre ötede gerçekten başarıyla yapılan TDHSK'nın toplantısından söz bile etmemesi, salt gazetecilik açısından bile ibret verici bir tutumdur.

Üçüncüsü, salonu 28 Ağustos'ta ayırttıklarını ve salonun parasını da aynı tarihte ödediklerini söylüyorlar. Yalandır. Hangi tarihte ayırttıklarını bilmiyoruz ama olay sırasında salon sahibiyle kendi tartışmalarından ortaya çıkan 3 Ekim günü salon için yalnızca kapora ödemiş olduklarıdır.

Dördüncüsü, bizim salonu 4 Ekim sabahı tuttuğumuzu söylüyorlar. Bu da yalandır. Türkiyeli örgütler adına görevli Levent Dalyan salonu 2 Ekim günü tutmuş ve tüm parasını ödemiştir.

Beşincisi, bildiride, Türkiyeli örgütlerin salonu, menşevik komitenin adını kullanarak tuttuğunu iddia ediyorlar. Bu hepten ayaklarına dolanan, kendilerini sergileyen bir yalandır. Salon Levent Dalyan adına tutulmuş ve salon sahibine İTİB'in telefon numarası verilmiştir. Ayrıca menşevikler kendileri 28 Ağustos'ta salonun parasını ödemişlerse, "aynı adla" salonu tutmaya gelenlerden salon sahibi neden yeniden para alıyor? Gerçekte kendileri 3 Ekim'de ve yalnızca kapora ödemişler. Bunu gizlemek için, Türkiyeli örgütlerin salonu 4 Ekim'de tuttuğu yalanını söylüyorlar. Haydi diyelim böyle olmuş. Neden salon sahibi onlardan kapora aldığı halde, Levent Dalyan'dan tam bedeli alıyor?

Menşevikler öyle bir yalan çuvalına dolanmışlardır ki, *altıncı* olarak da şu yalanı söylüyorlar: Salon sahibi Türkiyeli örgütleri çıkarıp, onların toplantı yapmasını önermiş. Bu durumda sormak gerek: Peki neden toplantı yapamamışlar? Polis orada. Salon sahibi kendilerinin toplantı yapmasını öneriyor. Kendileri 15 kişi... Neden toplantı yapamamışlar?

Menşeviklerin yalandan medet umanlar olduklarını *İşçinin Sesi* çok kez yazmıştı. Bu olaydaki tutumları bunu bir kez daha kanıtlıyor.

İTİB bildirisinden

... Türkiye'de Demokratik Hakları Savunma Komitesi (TDHSK), İngiliz İşçi Partisi Konferansı'nda bir dayanışma toplantısı düzenledi. ...

Toplantı 4 Ekim günü saat 17.30'da Brighton'da Old Ship Otel'de yapıldı. ... başarıyla sona erdi.

TDHSK çalışmalarına aktif katılan Türkiyeli örgütler de yabancı konukları ağırlamak üzere, toplantı salonuna en yakın pub'da bir sosyal gece düzenlemeyi kararlaştırmışlardı. Bu amaçla toplantının yapılacağı Old Ship Otel'e en yakın pub olan Sea House Pub'ı pub yöneticisinden kiraladılar. Kiralarken pub yöneticisi salonun geçici olarak ayırtıldığını, ancak para peşin ödenirse tutulabileceğini belirtti. Bunun üzerine Türkiye örgütleri adına Levent Dalyan peşin ücreti ödedi ve 4 Ekim Salı günü saat 18.00'den pub kapatılana kadar olan süre için pub'ın toplantı salonu kiralandı.

Pub'ı kiralayan örgütler adına beşi kadın, dokuz kişi toplantı günü saat 17.30'da pub'a gittiler. Pub yöneticisinden salonu teslim aldılar, işbölümü toplantısı yaptılar, sosyal gece için salonu düzenlediler. Tam üç kişi aşağıda iken, saat 18.05'de başlarında Cahit Baylav, Nafiz Bostancı, Abdullah Yılmaz, Saadettin Yumuşak ve Enis User'in bulunduğu, büyük bir kısmı İngiltere dışından gelmiş 15 kişilik bir gurup, salonu kendilerinin tuttukları iddiasıyla oraya yığıldılar. Kendilerine durum anlatıldıysa da dinlemeyerek tartışmaya başladılar. Tartışma ilerleyerek, bu gelen gurubun saldırısı niteliğini aldı.

Pub yöneticisi önce saldırganları pub dışına çıkardı. Sonra da olay çıkmasını istemediğini belirterek, kimseye salonu kullandırmayacağını belirtti. Pub'ı önceden, Pazar günü kiralamış olmalarına ve kiranın tamamını ödeyerek bir makbuz almış olmalarına rağmen salonu tutan arkadaşlar, olayı daha da büyütmemek için toplantıyı orada yapmamaya karar verdiler. Yukarıdakilerin aşağıda geçen bu olaylardan haberi bile yokken, aşağıda bulunan üç sorumlu arkadaş, durumu o anda Old Ship Otel'de devam eden toplantıyı izlemekte olan arkadaşlara bildirmek için pub'dan ayrıldılar. Pub kapısının önüne çıkar çıkmaz bu üç kişi onbeş kişinin fiili saldırısına uğradı. Onbeş kişiye karşı üç kişi kendilerini başarıyla korurken, bu sırada yukarıdaki arkadaşların inmesiyle saldırganlar kaçtılar.

Olay İngiltere'deki tüm Türkiyeli toplulukta büyük bir nefretle karşılandı. Önceden tutulmuş, parası ödenmiş salonu zor yoluyla ele geçirmeye çalışmak, Türkiyeli ilericilere küfretmek, üç kişinin üzerine durup dururken 15 kişiyle yumrukla, tekmelerle saldırmak herşeyden önce acz ifadesidir. Acizliklerini kaba kuvvete başvurarak kıracaklarını zannedenler aldanıyorlar.

II. Kongremiz yığın çalışmasına ilişkin çok yararlı kararlar aldı

Ülkemizde olanaklar ve tehlikelerin arttığı, faşist cuntanın demokrasiye dönüyoruz gibi laflarla, halklarımız üstündeki baskı ve terörünü kendi güdümündeki partiler eliyle sürdürme çalışmalarına hız verdiği bir dönemde, Köln Türkiyeli İşçiler Dayanışma Birliği (KTİDB) II. Kongresi'ni coşku dolu bir hava içinde yaptı.

Kongrede, her konu üzerinde yoğun tartışmalar oldu. Bu tartışmaların sonucunda, gelecek dönemde çalışmalarımıza yön tutacak karar tasarıları onaylandı. Kongremizde, F. Almanya'nın diğer bölgelerinden yoldaşlarımızı aramızda yığınsal olarak görmek bizlere daha da güç kattı. İTİB, LİB, İTKB, İTÖF, Hamburg TİB, Mannheim İB, Frankfurt TİB, Hamburg Gençlik Kulübü, Münih, Schifferstadt ve Bergisch-Gladbach *İşçinin Sesi* sempatizanlarından gelen dayanışma mesajları dakikalarca süren alkışlarla karşılandı.

En yoğun tartışma KTİDB üzerine olan karar tasarısı sırasında oldu. Örgütümüzün işleyişinde ne gibi eksik yanların kaldığı, gelecek dönemde daha fazla yığınsallaşmak için ne gibi çalışmalar yürütmemiz gerektiği açık yüreklilikle tartışıldı. Demokratik yığın örgütüyle, sosyalist yığın örgütü arasındaki fark tüm yoldaşların tartışmalara katılımıyla bir kez daha açık olarak ortaya serildi. Kendilerine demokratik yığın örgütüyüz diyen menşeviklerin anti-demokratik tutum ve davranışları gözler önüne serildi.

Aramızda Alman yoldaşlarımız da vardı. Bu yoldaşlardan birinin, kendi hazırlamış olduğu karar tasarısını Türkçe olarak okuması görülmeğe değer ilginç bir hava yarattı. Bu yoldaşımızın karar tasarısının ve *İşçinin Sesi* üzerine karar tasarısının okunmasından sonra sloganlar kongre salonunu inletti.

Kongremize konuk olarak katılan DKP'li bir Alman yoldaş şunu söyledi: "FİDEF' lilere niye sizin kongrenize katılmıyorlar diye sordum? Aldığım cevap, bizi davet etmediler, hem onlar bizi cehenneme yollamak istiyorlar oldu. Biz de kendisine FİDEF'lilerin yalan söylediklerini, belirttik. Hatta kongreden bir gün önce FİDEF yöneticilerinden birine kongremizin olduğunu söylediğimizi ve davet ettiğimizi anlattık; İdeolojik olarak kendilerini cehenneme yolladığımızın doğru olduğunu, onlarla sorunumuzun kişisel değil ideolojik olduğunu belirttik.

Karar tasarılarının onaylanıp, yeni yönetimin seçilmesinden sonra, kongrenin eğlence bölümüne geçildi. Hamburg'dan bir yoldaşımız kendi sazı ve besteleriyle bu bölümün ilk konuğu oldu. Hamburg Gençlik Klubü'nün folklor ekibi uzun süreden beri devam eden çalışmalarının ürününü, başarılı oyunlarıyla bizlere de gösterdi. Daha sonra Köln'den iki yoldaşımız pandomim oynadılar. F. Almanya'daki Türkiyelilerin iş bulma sorunlarını dile getiren, TKP'nin 1973 atılımını, *İşçinin Sesi*'nin doğuşunu, menşeviklerin şaşkınlığını vb. gösteren ve oldukça uzun süren pandomim gösterisiyle kongremiz coşkuyla son buldu.

Yığın ve gençlik çalışması üstüne karar'dan

Faşist cuntanın 3. yılını doldurduğu ülkemizde, olanaklar ve tehlikelerin arttığı bir dönemde bulunuyoruz.

Yıllardır F.Almanya'da yaşayan Türkiyeli işçiler ve onların ikinci kuşağı olan Türkiyeli gençlik birçok ekonomik ve sosyal haktan yoksun bırakılmak istenilmektedir.

Kongremiz konuyla ilgili şu kararları alır:

1- Türkiye'de yığınların hoşnutsuzluğunu dile getirerek, bundan yararlanmak isteyen burjuva ve reformist akımlara karşı ideolojik savaşım vererek, yığınlara tek kurtuluşun proleterya hegomonyasındaki savaşım sonucu elde edileceğini, anlatmak.

2- F.Almanya'da yaşayan yabancı işçilerin, özellikle Türkiyeli'lerin ekonomik, demokratik hakları için mücadele etmek, KTİDB olarak işçilere öncülük etmek, DGB içine girerek sınıf sendikacılığı temelinde savaşımı yükseltmek.

3- İlticacıların yoğun olduğu mesken ve bölgeleri tesbit ederek, onların arasında siyasi çalışma yapmak, karşılaşmış oldukları sorunlarda yardımcı olmak.

4- Aile ve kahve ziyaretlerinin plânlanıp, düzenli bir şekilde yapılması.

5- Ruhr havzasında bulunan Düsseldorf, Duisburg ve Dortmund gibi şehirlerde yığın çalışmasına önem vermek oralarda bulunan sempatizan yoldaşlarla ilişkileri ilerletmek.

6- KTİDB Gençlik Komitesini çok daha düzenli bir şekilde toparlamak ve ona işlev kazandırmak.

7- Gençliğin bulunduğu gençlik merkezlerini tesbit ederek oralara düzenli ziyaretlerde bulunmak.

8- Gençliğin belirli ihtiyacı olan kültürel ve sportif çalışmalara daha da ağırlık vererek, bunlar vasıtasıyla gençliği derneğe çekmek.

9- Yönetimini kendi içinde seçen bir gençlik derneğinin kurulması için, bunun tabanını oluşturacak çalışmaya ağırlık vermek ve bunu önümüzdeki dönemde gerçekleştirerek, gençlik içinde eğitime önem vererek onları siyasi çalışmaya çekmek, gazete satışına ve diğer eylemlere genç yoldaşların katılımını fazlalaştırmak.

Sosyal ve kültürel çalışmalar üzerine karar'dan

- Folklor kursunun yeniden düzenlenmesi.
- Yeni bir saz kursunun açılması.
- Koro çalışmalarının yeniden düzenlenmesi.
- Sosyalist kültür hakkında eğitim verilmesi.
- Düzenli bir eğitim programının hazırlanması ve uygulanması.
- Alternatif video filmlerinin gösterilmesi.
- Yeni kazandığımız genç insanlarla, GK ile anlaşmalı olarak, resim, şiir ve yazı yönünde çalışma yapılması.
- Dernekte bir kültür köşesinin düzenlenmesi ve kültür programının Almanca ve Türkçe olmak üzere kültür köşesine asılması.
- Bu çalışmaların yabancılarla ilgili şenliklerde sergilenmesi ve örgütümüzün düzenleyeceği bir "Türkiye Günü"nde buraya kadar yapılan çalışmaların sergilenmesi.
- Kitaplığın ve buradaki görevlerin yeniden düzenlenmesi, kitap bağışı için kampanya açılması ve kitaplık odasında sessiz bir çalışma köşesinin hazırlanması.
- Tercüme işleri için bir zamanın saptanması.
- Bu konuyla ilgili yaptığımız çalışmaları belirten bir bildirinin dağıtılması.

Kahrolsun sendika ağalığı!
Yaşasın sınıf sendikacılığı!

Grev bizim hakkımız
Söke söke alırız

Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!

Yığınların içine!

Karkêren hemû welatan yekbin!

İŞÇİNİN SESİ

Yıl: 10, Sayı: 244
17 Ekim 1983

ÇEK-AL

R. Yürükoğlu

TOPTANCI SİYASETE HAYIR

Hatırlarsanız, *İşçinin Sesi* birkaç ay önce şöyle bir öngörüde bulunmuştu: Menşeviklerin bu bunalımı bitti, yenisine dek biraz kıpırdanacaklardır. Ancak yeni bir bunalımın geleceği de, en az yeniden canlanmaları denli kaçınılmazdır.

Aradan geçen aylar öngörünün doğruluğunu kanıtladı. Canlanıyorlar! İdeolojik yönden, henüz tokatı yememiş bazı yeni şeyler getiriyorlar. Ukala bir öğrenci diliyle, kendilerinden çok emin konuşuyorlar. (Bu yeni getirdikleri fikirler, belki daha ustaca, daha "derin" getiriliyor ama öncekilerinden çok daha temelli sapmalar ve çarpıtmalar taşıyor. Devrimci hareketin bu fikirleri de tokatlaması zor olmayacak.)

Canlanmaları yalnız ideolojik değil, siyasal-örgütsel alanda da görülüyor. Ama nasıl canlanma? Doğaldır ki can düşmanları biz olduğumuz için saldırının "keskin" ucunu bize yöneltiyorlar. Fakat yalnızca bize yönelmiyor. Tüm gerçek devrim hareketine yöneliyor.

Bu örgütsel-siyasal canlanmanın, kendi ideolojik karakterleriyle bağlı bazı özellikleri de gelişiyor. Bunlar belki yeni olmayan, Türkiye'de çok kez uyguladıkları şeylerdir, ama bugün üstünde durulması gereken yönü, biraz kendilerini toparladıklarında derhal eski melun özelliklerini dışarı vurmalarıdır. FİDEF kongresinde, Paris'te, Frankfurt'ta ve son olarak da Brighton'da *Işçinin Sesi*'nin militanlarına saldırdırdılar. Hollanda'da Dev-Yol yöneticisini dövdüler. FİDEF olayları sırasında, Paris'te yoldaşlarımızı polise verdiler. Hamburg'ta Dev-Yol'u mahkemeye verdiler ve galiba da 10 bin DM para aldılar. Bu "pratik" şu özellikleri dışa vuruyor: Bir yandan Türkiye devrimini burjuvaziye satmak için ideolojik olarak saldırıyorlar, bir yandan devrimci örgütlere yapabildikleri yerde fiziksel olarak saldırıyorlar ve bir yandan da bu "pratiği" bulundukları yerin kurulu düzeniyle uyuşma içinde yapıyorlar.

> **Halk yığınlarındaki dağınık geri çekilmeyi önce düzenli duruma sokmak ve durdurmak, giderek onları yeniden açık yığınsal savaşıma çekmek, onların *somut ekonomik-siyasal istemlerinden kalkan ve bu istemleri faşist cuntanın devrimle yıkılmasına bağlayan* bir yığın çalışmasıyla olanaklıdır. Bu, oportünistlerin yaptığı gibi siyasal tutumumuzun yığın psikolojisine bağımlı kılınması anlamına gelmez.**
> **(TKP II. Leninciler Konferansı 1981 — Kararlar, s.94-95)**

Bu durumu devrimci harekete götüreceğiz, tüm devrimcilerin dikkatini, uyanıklığını, ortak tutumunu isteyeceğiz. *İşçinin Sesi*'nin, "bu benim parti içi sorunumdur, kimseyi karıştırmam" gibi bir tutumu, menşevizme karşı tek başına savaşım gibi bir kararı yoktur. Tam tersine oportünizme, işçi ve emekçi yığınlar arasındaki burjuva ajanlığına olabilecek en geniş *devrimci* karşı duruşu yaratmanın, bu kansere karşı tek başarı şansı olduğunun bilincindeyiz.

İşçinin Sesi, Türkiye devrimci hareketinde sorunların ideolojik-siyasal tartışma yoluyla aydınlatılması konusunda en ısrarlı, verdiği teorik ürünlerle bu alanda en fazla yol almış bir örgüttür. Böyle bir örgütün sol yelpaze içinde fiziksel kavgayı savaşım yolu olarak seçmesini gerektiren hiçbir koşul yoktur, yarın da olmayacaktır. Bugün sol hareketler içindeki varlığımız, başarılı ideolojik savaşımın gücünün kanıtıdır. *İşçinin Sesi* kendisine sataşmayan hiçbir kişiye ve örgüte devrimci saygı dışında davranmamıştır. Bundan sonra da aynı tutumu sürdürecektir. Öte yandan, *İşçinin Sesi* kimsenin vesayeti altında değildir. Bunu yapmaya da kimsenin gücü yetmez.

Yoldaşlar, özellikle Türkiye devrimci hareketinin bugün geçmekte olduğu

derede, sol içi kavgalar tüm hareket için son derece zararlı olmaktadır. Bu nedenle, provokasyonlara karşı uyanık ve tedbirli olmalıyız. Menşevikler korkaktır, menşevikler kavgayı göze almaz, bunları bir yana bırakın. Güçlüyseniz menşevikler ve tüm öteki bulanık su balıkları korkaktır. Güçsüzseniz, dünyanın en hain insanlarıdır. Çünkü ideolojik yönden acizdirler. Güçlü olacaksınız. Yoksa, onların her türlü melaneti yapabileceklerini bileceksiniz. Eyleme güçlü ve yığınsal çıkış, provokasyonların üzerinden atlamanın en emin, en kestirme yoludur. Biz güçlüyüz. Onları ideolojik-siyasal çalışmamızla siyaset sahnesinin dışına süreceğiz. Ancak bunun yolu kendine boş güvenden geçmiyor, harıl harıl çalışmaktan ve *doğru* çalışmaktan geçiyor. Bu konuya yeniden döneceğim.

Asıl üzerinde durmak istediğim konuya geçmeden önce ilginç bir noktaya daha dikkatinizi çekmek istiyorum. Ortamı daha derinden anlamaya yardım edecektir. Şu sıralarda her yandan uyarlanmış, sanki görünmeyen bir el tarafından hazırlanmış bir mizansen yürüyor. Bir yandan *çeşitli güçler* bizi devrimci kamuoyu önünde saldırgan, ayrılıklarını ideolojik yoldan çözmeyen (!!!) ikide bir kavga yoluna sapan bir örgüt gibi yansıtmaya çalışıyorlar. Öte yandan, Avrupa'nın her yerinde yoldaşlarımıza saldırının ardı kesilmiyor. Böylece, fasit bir çember içine alınmamız ve hızlı ilerleyişimizin önü kesilmek isteniyor. Saldırılara yanıt versek "saldırgan" olacağız, vermezsek şapkayı alıp gideceğiz.

Bu gelişmeler birşeyi tartışmasız biçimde ortaya seriyor. Menşevikler yalnız değil! Umulmadık köşelerden menşeviklerin destekleri var. Ortalıkta başkasının elbisesini giymiş çok menşevik var. Bu, devrim hareketinin sağa kayışının bir göstergesidir. Hatta, dahası var. Siyasal hareketin haber-alma yönlerini ilgilendiriyor.

Bu "fasit çember" karşısında tüm devrimci örgütlere, *haklıyı - haksızdan ayırmaya* istekli tüm devrimcilere sesleniyoruz. Bizi böyle bir açmaz karşısında bırakmayın! Türkiye devriminin çıkarı için burjuva kuyrukçusu oportünizmin provokasyonlarına hep birlikte dikilelim. Unutmayın, dün okun ucu sizlere yönelmişti. Bugün bize, ama yarın *mutlaka* size de. Devrimin önündeki en büyük engel olan TKP menşevizmine karşı hepbirlikte. *İşçinin Sesi* şapkasını alıp gitmeyecektir. İstese de yapamaz, çünkü o şapkayı yakalı yıllar yıllar oluyor!

Türkiye Komünist Partisi II. Leninciler Konferansı... her alanda yürütülecek propaganda ve ajitasyonun, bu alanda yaşayan halk yığınlarının kendi sorunlarından, gereksinimlerinden ve isteklerinden yola çıkarak bu sorunlarla işçi sınıfı hareketinin ülke çapında istemleri arasındaki bağı kurması, sosyalizme açılan ileri demokratik halk devriminin bu kesimlere getireceklerini *somut* olarak göstermesi ve bu yolla sorunların iktidarın ele geçirilmesi zorunluluğuna, faşist cuntanın devrimle yıkılmasına bağlanması gerektiğini karar altına alır. (TKP II. Leninciler Konferansı 1981, Kararlar, s.109)

Şimdi yoldaşlar, asıl olarak üzerinde durmak istediğim konuya geliyorum.

Türkiye devrimci hareketinden oportünizmin sultasını kaldırmada, işçi ve emekçi yığınların gönlünü ve kafasını devrime, sosyalizme kazanmada *yığın çalışması* canalıcı öneme sahiptir. Türkiye'de ve Avrupa'da örgütlerimiz, bizler, yığın çalışmasını düzgün götürmüyoruz. Açık özeleştiri mi? İşte hareketimiz bu noktada kendi açık özeleştirisini yapma durumundadır.

TKP I. Leninciler Konferansı 1980 yılında yığın çalışmasının ana hatlarını ele aldı, demokratik ve ekonomik sorunların önemine dikkati çekti. Ardından aynı yıl içinde yazılan *Propaganda ve Ajitasyonun Güncel Sorunları* kitabı konuyu geniş bir çerçeve içinde ele aldı ve nasıl bir yığın çalışması yürütmek gerektiğini işledi. 1981 yılında toplanan TKP II. Leninciler Konferansı bu konudaki görüşlerimizi daha da olgunlaştırdı ve özel kararlar çıkarttı. Bu arada, merkez organ konuyu periyodik olarak sık sık ele aldı. Son olarak da *sosyalist yığın örgütleri* üstüne yazı yığın çalışmasında atılacak adımları ve çalışma biçimini işledi.

Peki biz, bu belgelerde işlenen, bir bölüğü bağlayıcı karar durumuna gelen ve bizlerin ortak ideolojimiz olan tutumları gerçekleştirebildik mi? Neden yapmıyoruz? Bu görüşleri yaşamda uygulamak için geliştirmiyorsak ne için uğraşıyoruz? Bir yanda en doğru fikir ve tutumları geliştir, öte yanda yaşam kendi bildiği gibi, kendi ataleti ve alışkanlıkları içinde yürüyüp gitsin, bu bize yakışmıyor. Hepimizin bu konuda özeleştiri yapması ve pratik çalışmayı partimizin ısrarla istediği yöne çevirmesi gerekiyor.

Bildiğim kadarıyla son iki yıl içinde Almanya'da *çevrenin somut sorunlarına ilişkin* bir tek bildiri çıktı. Bir tek bildiri! Yabancı düşmanlığı üstüneydi ve çok güzel bir bildiriydi. Ardı gelmedi. Öteki bölgelerde ise bu bile yapılmadı.

Oysa çevredeki emekçilerin somut sorunlarından, onların psikolojilerini dikkate alan biçimde ekonomik-demokratik sorun-

lardan kalkmak gerektiğini defalarca işledik. İşten mi atılıyor, horlanıyor mu, yabancı işçiye karşı düşmanlık mı var, sendika sorunu mu var? Yığın örgütlerimizin hangisi bu konularda dikkate değer bir çalışma yapıyor? Hangi yerel sorun var

Görevimiz, eylemlerimizi işçi sınıfı yaşamının günlük-pratik sorunlarıyla kaynaştırmak, işçilerin bu sorunlarını anlamalarına yardım etmek, dikkatlerini en önemli sorunlara çekerek işverenlerden istemlerini daha kesin bir biçimde formüle etmelerini sağlamaktır. Böylece işçiler arasında dayanışma bilincini, uluslararası proletarya ordusunun bir parçası olan bütün Rus işçilerinin ortak çıkarlarının ve ortak davasının bilincini geliştirmeliyiz. (Lenin, c.2, s.329-330)

Biz, bizim **Partimizin liderliğinde çok-yönlü bir siyasal savaşımı, tüm muhalif katmanların savaşıma ve bizim Partimize en tam desteği vermelerini olanaklı kılacak bir biçimde örgütleme görevini üstlenmeliyiz. *Biz* pratik çalışma yapan Sosyal Demokratlarımızı (Komünistlerimizi—*İ.S.)*, bu çok-yönlü savaşımın her türlü yansımasına yol göstermeye yetenekli, ayağa kalkmış öğrencilere, hoşnutsuz Zemstvo halkına, ezilen mezheplere, hakarete uğramış ilkokul öğretmenlerine vb. tam zamanında 'olumlu bir eylem programı getirmeye' yetenekli siyasal liderler olmaları için yetiştirmeliyiz. (Lenin, c.5, s:428)**

önümüzde? Örgütlerimizin bulunduğu bölgelerde emekçi insanlar yaşamıyor mu? Bunların sorunları yok mu?

Kompartımanlarda yaşamıyoruz. Okuduğum ideolojiktir, yaptığım alışkanlıktır. Oyle değil. İdeolojik çalışmayı, pratiğimize ışık tutsun, pratiği değiştirsin diye yapıyoruz. Pratiğimizi gerçek komünist pratik yapmak için.

Somut sorunları, somut dertleri alarak, bunları devrim davasına bağlamada bugüne dek gelmiş geçmiş tek bir usta hareket var, Bolşevikler. Devrimi de ancak böyle yapabilmişler. Soyut laflarla olmuyor. Onlardan öğreneceğiz.

Soyut ve genel laflarla yığın çalışmasının yürütülemeyeceğini menşeviklerimiz güzel görüyorlar. Şu sorunlarda iş var diyorlar. Doğru, o sorunlarda "iş" var. Ama onlar devrimci çalışmayı yalnızca o sorunlara hapsediyorlar ve oportünistliğin büyüğü, o sorunlar düzeyinde bir de "eylem programı" çıkarıyorlar. Orada bağlayıveriyorlar üstünü. Komünistin işi bu değil. Bu tutumu küçümseriz tabii. Doğru. Ancak o çalışma alanlarını küçümseyemeyiz. Gerçekten o çalışma alanlarından kalkmazsan, halkı kazanamazsın. Yaşadığın bölgenin somut sorunlarından kalkmazsan insanları kazanamazsın. O düzeyde de menşeviklik var, bolşeviklik var. Onlar menşevikçe, biz bolşevikçe çalışırız. Çalışma stili farklıdır, çalışma alanları büyük ölçüde aynıdır.

Oportünistler çalışmayı bu alanlara hapsederler. Oysa komünistler için sorun bir çalışma düzeyinin yerine, bir başkasını, genel siyasal devrim çalışmasının yerine yerel-ekonomik-kesimsel demokratik çalışmayı geçirme sorunu değildir. Komünistler için sorun bir çalışma düzeyini bir başkasıyla, genel siyasal çalışmayı yerel-ekonomik-kesimsel demokratik çalışmayla *desteklemek* sorunudur.

Yerel kavganın üstüne oturmayan örgüt, örgüt olamaz. Örgütlerimiz hâlâ ideolojik gücün kazanımlarını kullanıyorlar. Dönemin şanssızlığı da var, ama döneme uygun çalışmayı da yürütmüyoruz. İTİB neden öteki rakiplerini sildi de tek örgüt oldu İngiltere'de? Çünkü yerel bir kavga götürdü. Yerel bir kavganın üstüne oturdu. Wimpy işçilerinin sendikalaşması, onların grevleri, doktoru, hastahanesi, buralardan kalktı.

Şırıngayla örgüt olunmaz. Örgüt, bölgenin sorunlarıyla itiş-kakış içinde ortaya çıkar. Ya yerel çalışmalar içinde doğacak, ya da onun dışında kurulabilir ama mutlaka yerel sorunların üstüne oturacak, hemen çevrenin sorunlarına eğilecek. Oportünizmden nefretimiz, yanlışlıkla bazı doğruları da güme götürmesin.

Bu her zaman böyledir. Her zaman örgüt, örgüt olmak istiyorsa yerel sorunların üstüne oturmak zorundadır. Onları küçümsememek zorundadır. Faşizm koşullarında çok daha fazla böyledir. Her yerde bildiriler çıkıyor. Antetli, renkli. Ne var ki, hep genel siyasal konularla ilgileniyor. Oysa işçiler fabrikadan atılıyor,işsizlik, açlık, baskı, zorbalık, sayılmayacak denli sorunlar emekçiyi yakıp kavuruyor.

Hatta şunu söylüyoruz. Bu yalnız Avrupa'daki çalışma için değil, dünyanın her yeri için, Türkiye için de böyledir. Yerel kavganın üstüne oturmayan örgüt örgüt olamaz.

Yerel kavgaları tek bir devrim kanalına akıtmaktan sözediyor Lenin. Söylediği ve yaptığı budur. Biz bunları güzel söylüyoruz, ama kötü yapıyoruz. İşte bu. Olmuyor! Biz de güzel yapacağız. Nerede insanlar toplanabiliyorsa biz o işin içindeyiz. Yabancı düşmanlığına hayır mı, yabancı düşmanlığına hayır.

Bu mesajı vermek için merkez organ yabancı düşmanlığı konusunda kaç çekal yayınladı. Şunu söylüyordu. Yabancı düşmanlığı yakalanması gereken bir halkadır. Almanya'daki kaç milyon insanın can derdidir. Fark, konulara yanaşımda gelecek. Çeşitli hareketler hep Türk ulusçuluğu çerçevesine sokuyorlar yabancı düşmanlığı sorununu. Bolşeviğin çerçevesi farklı olur. Yabancı düşmanlığı konusunda hiçbir örgütün söylemediği şeyler söylüyoruz, ama bunları yaşama akıtmıyoruz.

Hatamızı, hızla dağıtıp yoketmemiz gereken hatamızı şöyle söyleyeyim: *Toptancı, global siyaset.* Çoğunluk yoldaşımız global siyaset yapıyor. Türkiye'de devrimden konuşuyor, dünyada

devrimden konuşuyor, bölgesinin, insanının sorunundan konuşmuyor. Yerel siyaset yapılmıyor. Hatamızı düzeltmenin yolu *yerel siyasete* gereken önemi vermekten geçiyor.

Şiddetli bir özeleştiri yapmak zorundayız. Burada şu ya da bu yoldaşı ya da örgütü değil, kendim dahil hepimizi eleştiriyorum. Bu bütünsel bir özeleştiridir.

Siyasal çalışmayı, yalnızca yerel siyaset düzeyinde tutmak sendikal siyaseti devrimci siyasetin yerine geçirmek olur, kapitalist düzenin istediğinin ta kendisidir. Ancak, yerel-somut sorunlar üzerinde çalışmayı reddetmek de gerçekten "solcu" suçlamasına hak verdirir.

Siyasal çalışmanın, çalışmayı yürütenleriyle ve konularıyla böyle iki ayrı kampa ayrılması, kapitalist düzenin oyununa düşmektir. Uzun dönemde devrim hareketinin halktan soyutlanmasını ve etkisiz bir güce dönüşmesini getirir.

Bir yanda yerel siyaseti oportünistlere, "sosyal işçi" tiplerine, liberal "kanayan kalpler"e bırakmışız. Bu yanda da devrimciler devrimlerden konuşuyorlar... Hayır, bu ikisi birlikte yürütülmeden devrime olanak yoktur.

Bizde olmayan, olması gereken yerel siyasettir. Genel siyasetimizin yönü herkesten güzel ve doğrudur. Günlük pratik çalışmada bunu yerel çalışmayla dengelemek gerekir. Yayın organımız var, yayınlarımızın içeriği var. Onunla eğitim, onu sokaklarda satma, onun görüşlerini yayma, bunlar sürecek. Ama saha operatörü olan yoldaşlar, yığın çalışmasının içinde olan yoldaşlar global siyaset tutumunu bırakmalıdırlar. Yerel siyaset, yerel sorunlara gereken önemi vermek. Tüm ustalık burada.

Yerel çalışmaya hakkı olan önemi vermek ve bu çalışmayı devrim davasına bağlamak zorundayız. Allaha şükür, herşeyi devrim davasına herkesten güzel bağlıyoruz. Şimdilik olmayan şeyleri bağlıyoruz. Yerel sorunları, insanları, bunları devrim kanalına bağlamak sorunu var. Biz bağlıyoruz ama bağlananlar ortada yok. Bağlanacaklara gitmek gerek. Şaka bir yana yoldaşlar, bu çerçeveyi ciddi olarak, son hızla yaşama geçirmeliyiz. Hepimizin hatası oldu. Şimdi düzeltelim.

Siyasetin yerel ve genel, kesimsel ve genel düzeylerini başarıyla birleştiremezsek, oportünizmin işçi hareketi içindeki etkinliğini yok edemeyiz. Ayrıca bunu oportünizm diye de ele almayın. Karşımızdaki kapitalizmdir, kurulu düzendir. Devrime dek, gücümüzün ve saldırımızın artışı oranında artacak bir saldırıyla karşı karşıyayız. TKP "resmileri" olarak çıkar, onlar gider başka menşevik çıkar, o ad kalkar başkası gelir. Bu, *düzenin devrim hareketine saldırısıdır.*

Bu saldırıya ancak yığınların içine yerleşerek ("daha iyi yerleşerek" diyemiyorum) yanıt verebiliriz. Yengeçi bilir misiniz? Tehlike karşısında yüzmeyi bilmeyen, hızla oradan savuşmayı bilmeyen (yani şapkasını alıp gitmeyi bilmeyen) bu hayvan yavaş yavaş kumun içine gömülür ve kendisini kapatır. Bizim de yapacağımız, benzetmenin sınırlılığı içinde, budur. Bizim kumumuz işçiler, emekçiler, yığınlardır. Onun içine gömüleceğiz, onunla birlikte ülkeyi boydan boya ayaklandıracak karşı saldırıyı örgütleyeceğiz. Daha yapamadık.

Yapamayışımızın nedeni, söylediklerimizin yanlışlığı değildir. Yığınların en gerçek, en kapsamlı ve en kalıcı çıkarlarını ilgilendiren konuları getirmeyişimiz değildir. Yığın çalışmasının dinamiğini düzgün oturtamadık. Emekçinin somutundan kalkarak, onun en önemli çıkarlarını nasıl savunduğumuzu gösteremedik.

Onun somutunda çalışacağız. Dudak bükmeden yerel siyasette harıl harıl çalışacağız. Ekonomik sorunlar, sendikalar, belediyeler, şunlar bunlar, oradan oraya koşturacağız. Bu iş böyle olacak.

Komünist olduğumuzu herkes biliyor. Neyi savunduğumuz da apaçık ortada. Bunları bilerek yerel düzeyde bizimle çalışan işçi daha başından koşullanmalarının önemli bölümünü kendi eliyle yıkmış oluyor. Bu yönlere girmeyelim. Bilmediğimiz şeyler değil bunlar. Yalnız yapmadığımız şeyler. Şimdi yapmamız gerekiyor. Global, toptancı bir siyasal çalışma yerine yerel çevresel sorunlara oturmuş, oralarda odaklanmış, oralardan genel devrim kanalına akan bir çalışma gerekiyor.

Bu örgütün yıllar içindeki gelişmesine bakarsanız yoldaşlar, çok hatalar yaptı. Ancak, örgütün en güçlü yanı, hatalarını zamanında gördü ve ona göre tutum aldı. Onun için eminim, çok eminim, yarından başlayarak başka türlü çalışacağız. Üstümüze düşeni yapacağız.

Toptancı siyaset değil, yerel çalışmaya oturmuş devrimci siyaset!

İllegal parti örgütünü güçlendirmek, her çalışma alanında parti hücreleri yaratmak, herşeyden önce 'her endüstri işletmesinde, sayıları az da olsa, işçilerden oluşan tümden parti komiteleri' oluşturmak, liderlik işlevlerini, Sosyal-Demokrat hareketin (Komünist hareketin — *İ.S.*) işçilerin kendi arasından çıkan liderleri elinde yoğunlaştırmak — bugün görev böyledir. Söylemeye bile gerek yok ki, bu hücrelerin ve komitelerin görevi tüm yarı-legal ve olabildiğince legal örgütten yararlanmak, 'yığınlarla yakın bağları' sağlamak ve çalışmayı öyle yöneltmek ki Sosyal-Demokrasi (Komünizm — *İ.S.*) yığınların her gereksinimine yanıt verebilsin.

(Lenin, c.15, s.354)

SİYASAL VERİLER

Aşağıda iki konuda *İşçinin Sesi*'nin, Sovyet yoldaşların ve *Atılım*'ın görüşlerinden örnekler verdik. *Atılım*'dan verilen alıntılar, hem Sovyet yoldaşlarla nasıl çelişkiye düştüklerini, hem de bizim görüşlerimizi ne denli çarpıttıklarını göstermektedir.

Sosyalist demokrasi

" 'Sosyalist sistem, emekçi yığınların haklı istemlerini dile getirecek bir demokratikleşmeye girişmek zorunda kalacaktır.' (s.34) Bu satırlar da 'insan hakları' üzerine demagoji kampanyası hazırlayan bir antikomünizm uzmanının kaleminden çıkmış değildir!" *(Atılım,* Kasım 1980)

"Bununla da yetinmiyor, (Yürükoğlu yoldaşımızı kastediyor — *İ.S.)* sosyalist ülkelerin 'yeterince demokratik olmadığını', sendikalarının 'göstermelik' olduğunu öne sürüyor. Böylece okuyucuda, Sovyetler Birliği'nin 64 yıllık sosyalizm kuruculuğuna karşın, bugün gelişmiş kapitalist ülkelerden hemen hemen her alanda geri olduğu yolunda bir izlenim uyanıyor." *(Atılım,* Kasım 1981)

"Reel sosyalizmin ülkelerinde demokrasinin olmadığını söylemek, gerçekten de emperyalizmin, gericiliğin sosyalizm düşmanı uğraşlarına yapılmış büyük bir katkıdır. Yürükoğlu da, İKP yönetimi de, 'sosyalist ülkelerde demokrasi yoktur' derken, gerçekte sosyalist düzene karşı çıkanların emperyalizmle işbirliği içinde bu düzene karşı eyleme geçme özgürlüklerinin olmamasından yakınıyorlar.

"Yürükoğlu'nun Sovyetler Birliği'ne ilişkin söylediği her şey, Sovyet gerçeğini değil, emperyalizmin anti-sovyetik propagandasını yansıtıyor."
(Atılım, Mayıs 1982)

"...Emekçi halk yığınlarının kendilerinin aktivitesine bir canlılık vermek gereklidir. Bugün bu, parti komitelerinin, sovyetlerin, sendikaların ve Komsomol organlarının *anahtar görevidir....*

"Ve bu demektir ki en geniş anlamıyla sosyalist demokrasiyi daha da geliştirmek, yani emekçi halk yığınlarının devletin ve toplumsal işlerin yönetimine daha da *aktif* katılımını sağlamak, çok önemlidir." (Y. Andropof, *SBKP MK Plenum konuşması,* Novosti Press Basın Bülteni, Tass, 22 Kasım 1982) (abç)

"...Şimdi, sık sık olduğu gibi, eğer bir toplantı önceden hazırlanmış bir senaryoya göre yapılıyorsa, eğer ilgi duyulan, samimi bir tartışma yoksa, eğer konuşmacıların konuşmaları önceden redakte edilip, insiyatifler ve özellikle eleştiri hizaya sokuluyor, boğuluyorsa bir toplantının ne yararı olabilir? Ve çalışan halkın çıkarlarını savunmak için, üretimdeki bu ya da başka düzensizliklere karşı sesini yükseltmeye cesaret edemeyen bir sendika örgütünün çalışmasının ne değeri olabilir? Ya da, işaretleri dikkate alınmaz ve çok ihtiyaç duyulan önlemler alınmazsa, halk denetimcilerinin çalışmasının ne değeri olabilir?" (Andropof yoldaşın Haziran plenumu konuşmasından)

"SSCB'de kurulan sosyalizm az gelişmiş bir ülkede kurulmuş sosyalizmdir. Çeşitli tarihsel - kültürel - ekonomik - toplumsal-uluslararası nedenlerle aktif yığın demokrasisinin işleyişleri geri kalmıştır.

"Ne var ki, bir yandan da toplumun her yönüyle gelişmesi ilerlemektedir. Eski anlayışlar, eski örgütlenmeler, eski işleyişler giderek dar gelmektedir. Kısa bir zaman içinde demokratikleşme Sovyetler Birliği'nin *ana sorunu* olacaktır. Daha bugünden, karşılaşılan pekçok güçlük bu yönü göstermektedir." (R. Yürükoğlu, *Yaşayan Sosyalizm,* s.150)

İşçi kollektiflerinin ve sendikaların ekonomiye yaratıcı etkinlikle, otoriteyle katılımı sağlanmalıdır. Bu örgütlenmelerin ve toplulukların göstermelik olmayan gerçek birer sınıf örgütü olmaları yönünde somut önlemler alınmalıdır. Ancak böyle bir dengelemeyle demokratik merkeziyetçilik düzgün işler, sosyalist demokrasi gelişir. Ancak böyle bir dengelemeyle işgücü, yetkileri artan menejerlik karşısında savunmasız kalmaz. Ancak böyle bir dengelemeyle milyonlar plan hedeflerini gerçekleştirmeye, komünizmin maddi ve teknik temellerini kurmaya gerçek bir ilgiyle katılabilir." (R. Yürükoğlu, *Yaşayan Sosyalizm,* s.55-56)

Sosyalist ekonomi

"Buna karşılık Yürükoğlu, *İşçinin Sesi*'nin 169-170. sayısında 'Sovyetler Birliği'nin gelişme hızı son yıllarda giderek düşen bir eğri çiziyor', 'Üretimin niteliği', 'iş disiplini gelişmemiştir', 'toplumsal bilinç-kültür geridir', diyor."

"Onun (Yürükoğlu yoldaşımızı kastediyor — *İ.S.)* öteden beri ısrarla vurguladığı şey, SSCB'nin, örneğin ABD'den geri olduğu kimi üretim alanları." *(Atılım,* Kasım 1981)

"Emperyalizmi, sosyalizm karşısında, sosyal, politik, ideolojik, kültürel her alanda üstün gösteriyor... Sosyalist sistemi güçsüz göstermeye çalışmak bugün Yürükoğlu'nun baş uğraşısıdır." *(Atılım,* Mart 82)

"Ekonomik alanda ana görev emek üretkenliğinin genel olarak yükseltilmesidir. Bu alanda *dünyanın en yüksek düzeyine ulaşmaya* çabalamalıyız.

"İvedi hedef açıktır: Herşeyden önce sahip olduğumuz şeyleri bir düzene sokmak, ülkenin üretim, bilimsel ve teknik potansiyelinin en mantıklı biçimde değerlendirilmesini sağlamak gereklidir. *Ve bu, tarım, ulaştırma ve hizmet endüstrisi gibi kollardaki geri kalışın üstesinden gelmeyi de içeriyor."* (Y. Andropof, Haziran plenumu) (abç)

"Sovyetler Birliği'nde üretim niteliği ileri kapitalist ülkelerden geridir. Bunu düzeltmek gerekir. Malın teknolojik düzeyinden, çeşidine ve ambalajının niteliğine dek düzeltmek gerekir." (R.Yürükoğlu, *Yaşayan Sosyalizm,* s.34)

"Tarımda üretimi, üretimde verimliliği ve niteliği arttırabilmek, genel olarak ülkenin özel olarak tarımın alt yapısıyla doğrudan bağlıdır." (R. Yürükoğlu, *Yaşayan Sosyalizm,* s.39)

"Sovyetler Birliği'nde tarım sorunu ancak zaman içinde ve teknik düzeyin gerçekten yükselmesiyle çözülebilir. Bununla yakından bağlı olarak ideolojik eğitimle." (R. Yürükoğlu, *Yaşayan Sosyalizm,* s.47)

Yolu külliatı

TURKİYE
KOMMUNİST FIRKASI
FEALİYET PROGRAMI

Türkiye Komünist Fırkası Faaliyet Programı II

... rak hedeflerinden bazılarını tahakkuk ettirebilmiştir. Halk fırkası, müstakil bir millî sermaye vücude getirmek ve dahilî pazarda ecnebi sermayenin nufuzunu kırmak istikametindeki gayretlerine, ancak bu müsait vaz'iyete güvenerek, şimdiye kadar devam edebilmiştir. Bu mücadelesinde Kemalist hükûmet, meşrutiyet devrinin hakim ictimaî tabakasını teşkil eden imperyalisme bağlı büyük ticaret burjuvazisini, imperyalisme karşı tadbik ettiği aynî kuyut ve tabdidata tabi tutmuştu.

İlk kürt isyanından evvelki devrede, gerek bu komprador burjuvazi tabakası, gerekse koyu irticaı temsil eden kuvvetler cümhuriyet idaresine karşı açıktan açığa duşman bir vaziyet almişlardı. Bu isyandan ve 1926 İzmir sui kastından bil'istifade, müracaat ettiği kuvvet ve tethiş siyaseti ile, bu hareketlerin başında yürüyenleri satırdan geçirmekte tehalük gösteren halk fırkası hükûmeti, bu tarafdan gelen tekmil muhalefet seslerini susturmaya muvaffak oldu. Fakat çok geçmeden diktatorluğun cebrü şiddet vesaiti ile rehberleri ortadan kaldırmakla, mes'elenin halledilmiş olmadığı ve sadece sıklet merkezini değiştirdiği meydana çıktı. *Son zamanlar halk fırkası hakimiyetinin temelleri bizzat halk kütleleri tarafından sarsılmağa başlandı.*

Halk fırkası diktatorluğunun iktisadî ve malî siyaseti, ve buna sıkı bir tarzda baglı olan derin iktisadî buhran, şehir ve köylerin orta halli kütlerinden yüzbinlerle müstahsılı maişet vasıtalarından ve mutat meşguliyetlerile kazanç temini imkânlarından mahrum etmiş; istihsal vasıtalarını, aileyi ve sınıfî muhitlerini terterketmek mecburiyetinde bırakmış: ve böylece feci bir harabiye ve mahva sürüklenmelerini mucip olmuştur. Sınıflarından koparılmış bu çaresiz ve işsiz insan yığınlarının öfke ve kini, 1930 senesi içinde, son haddını bulmuş: ve bir takım fili tezaürlere ve karışıklıklara müncer olmuştur. İktisadî vaz'iyetin içinden çıkılmaz güçlükleri, ve herşeye ragmen, sanayiin yerinde bocalamaya mahkum bulunması, millî istihsâl haricine atılan bu sabık köy ve şehir mustahsıllarının proleterleşmelerını imkânsız kılmaktadır. Halk fırkası idaresinin iş bulmaktan aciz bir hale irca ettiği, bu betbaht insan yığınları, bizzat yenilmez güçlükler içinde çırpınan yerli sermayedar burjuvazi karşısında, *dipsiz bir sefalet pençesinde kıvanan aç işsizlerden mürekkep bir ihtiyat ordusu vaz'iyetinde duruyor.*

Bila-fasıla ye's ve nevmidi tazyıkı altında bulunan bu zavallıların, *kolaylıkla her türlü siyasî maceralara atılmaya müsteil bir ihtilâl malzemesi* teşkil ettikleri aşikârdır. Kommunist propagandası onlara hakikî kurtuluş yolunu göstermekte geçiktiği takdirde, bu muhitlerde aksi inkilâpçı burjuva muhalefeti, hiç değilse muvakkaten bir istinatgâh bulabilecektir. Netekim geçen yaz provokator Fehti beyin başına geçtiği hareket, belli başlı muvaffakiyetlerini, onlar arasında bulduğu rakbete medyundur.

Bugünkü idarenin mevcudiyetini bir taraftan da, millî ekalliyetlerin barışmaz husumeti tehdit etmektedir. Halk fırkasının gayri-türk milletlere karşı gösterdiği taşkınlıklar ve tacavuzlar, bunlar arasında daimî bir hoşnutsuzluk kaynaşması yaşatmaktadır. Hiç şüphesiz *Kemalist hükûmetin ekalliyetler siyaseti evvelki idarelerinkinden daha ezici ve daha mürtecianedir.* Halk fırkası bu siyaseti ile, kürtlerde, Lazlarda ve ilah..., her türlü millî hususiyetlerini ve seciyelerini tahrip suretile, tekmil istiklâl emel ve ihtiyaçlarını tohum halinde boğmak gayesini takip ediyor. Bu kısa görüşlü aksi-inkilâpçı siyasetin amelî neticeleri de, kürt isyanları, mevcut idareyi zaifletmeğe ve yıkmağa matuf hareketlere iştirâk gibi tezahurlerdir.

Imperyalismin ve irticaın tahrikâtcıları, halk fırkası diktatorluğuna karşı olan tahrikât ve propagandalarında, çok derin bir hoşnutsuzluk ve kin duygularıla çalkalanan yoksul halkın ve millî ekalliyetlerin bu nefret hislerinden kendi kötü maksatları lehinde, âzamî derecede istifade etmektedirler. Kürt kabile reisleri ve şeyhleri İngiltera ve Fransa imperyalistlerinin aylıklı âdî emir kullarıdır. Rum, Ermenî ve Yahudî burjuvazilerine gelince, — içlerinde halk fırkasının teveccühünü kazanmak arkasından koşuşan münferit unsurlar bulunmakla beraber — onlar sınıf olarak, imperyalist sermayenin simsarları ve kuyrukları; ve garp imperyalismi huzurunda hemen diz çökmek lehinde mücadele eden, komprador türk burjuvazisinin siyasî muhalefet arkadaşlarıdırlar. *Ekalliyetlerin emekçi kütleleri, bugüne kadar, kendi burjuvazilerini bu yolda takip etmişlerdir.* Bunun sebebi, kommunist fırkasının bu mühim fealiyet sahasına henüz kâfi derecede hulul edememiş olmasında aranılmalıdır.

Millici inkilâp en şiddetli darbelerini müslüman din müessesesi idare edicilerinin kafasına indirmiştir. Evvelce yarı diynî hükümdarlığın Devlet teşkilâtında, pek mühim bir rol oynamış olan ve memleketin dört bir tarafına yayılmış bulunan, bu mağşuş zihniyetli söftalar guruhu, ellerinde yağlı birer kemik teşkil eden resmi vazifelerden uzaklaştırılmış olmayı, halk fırkasına kat'iyen afvetmemektedirler. Kemalist diktatorluğun temellerini kemiren aksi-inkilâpcı siyasî hareketlerin feal kadrolarına, bir taraftan bunlar; diğer taraftan da adedi yüzbinlere baliğolan mülkî ve askerî mütekait memur ve zabit sürüleri, tükenmez bir kaynak teşkil etmektedirler. En koyu ve kara irticaı teşkilâtlandıranlar şeyhler ve hocalar; imperyalist sermayeye kavuşmayı sabırsızlıkla dileyen "serbes" ci burjuva muhalefetini körükliyenler de mazul ve mütekait Devlet memurları ve zabitlerdir. *Bunların hepsi son tahlilde, Türkiyeyi tekrar esir etmeğe hazırlanan imperyalismin oyununu oynayan kuklalardan başka bir şey değildirler.*

Hariçle münasebat

Memlekette sermayedarlığı inkişaf ettirmek yoluyla, millî iktisadîyatın istiklâlini te'min mümkün olduğu tehayyülü,

TKP II. PROGRAMI – PARTİ TARİHİNDEN SAYFALAR

millî burjuvazi muhitlerinde, Lozan sulhunu takip eden halk fırkasının ilk islâhat devresinde kuvvetli bir kanaat şeklini almıştı. Fakat hatır gönül tanımıyan, ve en müteassıp itikatları bile alt üst ederek, kendi muayyeniyetine göre yol alan şe'niyet, imperyalist sermayenin, Ankaranın idarî tedbirlerinden yılacak ve işgal ettiği iktisadî komando mevkilerini öyle kolaycacık terke razî olacak mahluklardan olmadığını ap açık gösterdi; ve bu nevi hayalâtı dağıtmakta gecikmedi. *Anatolu burjuvazisi, memlekette mevcut küçük sermeyeleri kendi ellerinde temerküz ettirmeği istihdaf eden, zorbalığa ve hayasızca soyguna müstenit iktisadî ve malî siyasetinden* bazı müspet neticeler istihsaline muvaffak olmuştu. Fakat kısa bir tecrübe, bu gayri kâfî vesaitle, memleketin tabiî menabiini sermayedarca kıymetlendirmek işini başaramıyacağını ona gösterdi. Son seneler zarfında ecnebî sermayeye yanaşmak için çeşit çeşit çarelere başvurması, 1928 de Pariste umumi borçlar meclisinin bütün şartlerine boyun eğmesi, onun açıktan açığa imperyalisme teslimiyet yoluna girmiş olduğunu ifade ederler.

Bu kısmî inkiyat imperyalismi tatmin etmekten çok uzaktır. O halk fırkası hükûmetini daha tam bir teslimiyete icbar etmek ve esaslı teminat elegeçirmek istiyor. Takip ettiği gaye, Türkiyeyi millî inkîlâptan evvelki tabiiyet vaz'iyetine irca etmek; ve onun ellerini ve ayaklarını bağlayacak tarzda, bellibaşlı malî Devlet menabiini (gümrükler, muhtelif vergiler), ve millî istihsâl sahalarını kendi kontrolu altına almaktır. Böylece Türkiyede iktisakî istiklâl tecrübesini akamete ve iflâsa mahkûm etmekle, imperyalistler, boyunduruk altında tuttukları geri milletlerde, kurtuluş heyecanını ve istiklâl mefkûresini ye's ve nevmiydî içinde boğmak emelini besliyorlar.

İmperyalist hükûmetlerin Ankara diktatorluğuna karşı olan muamelelerine bu zaviye altından bakıldığı takdirde, bütün teşebbüslerinin ayni gayeyi istihdaf ettiği göze çarpar. Bir taraftan sahte bir dostluk zevahirile Türkiyenin bugünkü amirlerini kendilerine çekmeğe; diğer taraftan da bu vadideki teşebbüsleri ciddî mukavemetlere çarptıkça, halk fırkasını aczını iytirafa mecbur etmek için, kendisine her gün yeni bir güçlük ihdas etmeğe çalışırlar. Gizli yollardan müessir olmanın sırrını bilen bu husumet, düyünu umumiye alacaklılarına telkin edilen tazyıklerden, memlekete sermaye ihracını men'etmekten, dahilde islyanlar ve kargaşalıklar çıkartmağa kadar gider.

Kemalist burjuvazi yekdiğerine zıt bu iki temayül: (Anatoluyu müstakillen istismar etmek ve ecnebi sermayenin itimal ve müzaheretini kazanmak temayülleri) arasında uzun müddet sallandıktan sonra, nihayet istiklâl mes'elesinde imperyalism huzurunda boyun eğmeğe razi oldu. Halk fırkasının haricî siyasetini tayin eden bu iktisadî avamildir. Ankara diplomatlarının fealiyeti, bir müddet evveline kadar, Soviyetler ittihadının dostluğuna yaslanarak, başlica imperyalist Devletleri ve tevabiini muhtelif şekillerde atlatmağa ve "idare etmeğe" çalışmağa inhisar ediyordu. Bugün artık yeni bir devreye girilmiş bulunuyor. Bu devreyi temyiz eden, Soviyetlerin dostluğunu kaybetmemeğe dikkat etmek suretile, *kemalist Türkiye'nin, rakip imperyalist guruplardan birine sarahaten intisap etmiş olmasıdır.* Onun daha bir müddet iki hasım âlem arasındaki tezattan istifade etmek niyetinde olduğu görülüyor.

Kommunist fırkası

Bütün bu tahlillerden anlaşılacağı üzere, Türkiyede, hem halk fırkasının siyasetile tehammülünün son raddesine kadar ezilmiş olan halk kütlelerini irticaın ve aksi inkilâbın iğfalâtına karşi korumak ve bizzat bu fırkanın diktatorluğuna karşi inkilâpkâr hamlelere sevketmek, hem de memleketin tekrar imperiyalism esaretine düşmesine mani olmak için, icap eden evsaf ve kabiliyetlere malik yegâne siyasi teşkilât TÜRKİYE KOMMUNİST FIRKASIDIR. KOMMUNIST FIRKASI ile halk fırkası arasında, yoksul köylülüğün ve küçük burjuvazinin menfaatlerini korumak ve halkçı burjuva inkilâbını tehakkuk ettirmek vazifelerini der'uhde edecek, üçüncü bir fırkaya yer yoktur. Bu tarzda inkîlâpçılık ve solluk iddiasında bulunan fırkalar, bazı ahvalde, kommunistlere rağmen, vücut bulabilirler. Bu takdirde onlar için mustakil siyasî bir hat takip etmek imkânı tamamile mefkuttur.

Bu nevi teşekküllerin ömrü kısa, fakat mazarratı oldukça büyük olur. Bu mazarrat inkilâp heyecanlarıla kaynaşan hoşnutsuz geniş kütlelerde burjuva halkçılığı hayallerini beslemek ve onların dikkat nazarlarını AMELE VE KÖYLÜ INKILÂBININ ap açık vazife ve gayelerinden çelmek şekillerinde kendini gösterir. Mamafih çok geçmeden onlar tereddî etmeğe mahkûmdurlar. İki giriveden birine düşmekten kurtulmaları imkânsızdır: Onları bekleyen tali, ya bilerek bilmiyerek irticaa zemini hazırlamak; veya halk fırkasının bir ihtiyat yardımcı teşkilâtına istihale etmektir. Kommunistlerin vazifesi, onların hakikî mahiyetlerini, vakit geçirmeden, teşhir etmek, ve bir an evvel vaz'iyetlerini tasrih etmeğe, aksi-inkilâp (halk fırkası ve irtica), ve hakikî inkilâp (amele ve köylü inkilâbı ve kommunist fırkası) cephelerinden birinde, düzgünsüz ve maskesiz bir yüzle mücadeleye mecbur etmektir.

Esaz vazifesi amele ve yoksul köylüleri teşkilâtlandırmak ve onların iktisadî ve siyasî sınıf mücadelelerini sevkû idare etmek olan kommunist fırkası, bundan maada şehirlerin ve köylerin muztarip geniş halk kütlelerini de inkilâbî şiarlar etrafında toplamak, ve aynî zamanda hem imperyalisme hem de halk fırkasına karşı mücadeleye sevketmek vazifelerile de mükelleftir. Onun rehberliği altında, bu inkilâbî hareketler ve mücadeleler, tedricen genişliyerek ve derinleşerek, amele ve köylü tarafından iktidarın zaptedilmesine müncer olacaktır.

Kahrolsun burjuvazi hakimiyeti ve imperyalism ile anlaşan halk fırkası!.

Yaşasın Türkiye amele ve köylü soviyet hükûmeti ve kommunist fırkası!.

İkinci-kânun 1931

B.F.

Türkiye Kommunist Fırkası Fealiyet Programı

1.— Türkiye kommunist fırkası, kommunist Beynelmilelinin bir şubesi sıfatı ile, mücadelelerini, — Türkiyenin hususî şeraitî dahilinde — imperyalisme karşı, ve millî burjuvazinin ve büyük emlâk ve erazî sahiplerinin hakimiyetine karşı tevcih eder; Sovyetler ittihadı, cihan proletarya inkilâbı ve kommunism lehinde bulunur; ve mevcut buryuva diktatorluğu yerine amele ve köylü hakimiyetine müstenit bir sovyet idaresi kurmak gayesini takip eder. *Türkiyenin imperyalism tarafından tekrar esir edilmesinin önüne gecebilecek yegâne müessir kal'ayı teşkil eden* kommunist fırkası, bu tehlikeye karşı ameleleri, gündelikçileri ve şehirlerin ve köylerin yarı proleterlerini usullü bir tarzda teşkilâtlandırır; her çeşit ezgiye ve soyguna karşı sınıf mücadelelerini inkişaf etirir; köylügügün bellibaşlı kütelerini proletaryanın sehberliği altında toplar; ve böylece ayni zamanda *amele ve köylünün, bir sovyet idaresi şeklinde kendi diktatorluklarını tehakkuk ettirmek* için icap eden şeraiti hazırlar.

(Devam edecek)

Faşizm altında 4. yıla girerken ekon miy bir bakış

Serra Dersimli

1980'e yaklaşırken Türkiye kapitalizmi iflas etmiş ve 24 Ocak kararları (1980) alternatif strateji olarak hazırlanmıştır. Bu alternatif, burjuvazinin kendi deyimiyle "ihracata yönelik sanayileşme" modelidir. Ancak burjuvazi bu programı, çok güdük bir "demokrasi" altında bile uygulayamamış, 12 Eylül 1980'de ülkeye faşizm gelmiştir.

24 Ocak kararlarının esas uygulanışı faşizm ile olmuştur. Bu kararlar, sermayenin yoğunlaşmasını ve merkezileşmesini yeniden hızlandırma, üretim ilişkilerini genişletme çabasına güzel bir örnektir. İçine düştüğü derin bunalım karşısında, kapitalizmin kendini kurtarma mekanizmalarını harekete geçirişidir.

Emperyalistleşebilme çabası, dışarı açılabilme, 24 Ocak kararlarının ana hedefleri arasında olmuştur. Bunun için büyüğün küçüğü yutması desteklenmiştir. Arka arkaya iflaslar, konkordato talepleri, senet protestoları ve el değiştirmeler başlamıştır. Protesto olan senetlerin parasal değeri, 1980 yılında 61 milyar lira iken, 1981'de % 125'lik bir artışla 137 milyar liraya ulaşmıştır. 1980 yılında yeni kurulan şirketler arasında ilk sırayı kollektif şirketler alırken, 1981 yılında bu yer anonim şirketlere geçmiştir.

Ayrıca yurt dışında inşaat mühendisliği, vb. hizmetler yapacak firmalara birçok teşvik unsuru getirilmiştir. Vergi, resim ve harç istisnaları, transfer, döviz tahsis kolaylıkları, ihracatı teşvik fonundan yararlanma vb. Bunların yanısıra ihracata dönük tüketim malı sektöründe uzmanlaşma, çok uluslu tekeller için fason üretim yapılması benimsenmiştir.

Enflasyona karşı, sıkı para, yüksek faiz, devlet harcamalarının azaltılması, ücretlerin kısıtlanması, vergilerin arttırılması yolu izlenmiştir. Böylece iç talep büyük ölçüde kısılmış, dışarı açılma zorlanmıştır.

Uluslararası alanda rekabet edebilmek için dev boyutlu bankalara gerek olduğu bir gerçektir. Bu nedenle Kasım 1981'de banka ve banker sermayelerinin yeniden düzenlenmesi konusunda yasal değişiklikler yapıldı. Bankalar için sermayelerini arttırma, bankerlik yapabilmek için de 200 milyon lira sermayeli bir anonim şirket olma ve öz kaynaklarının %50'sini Merkez Bankası'na yatırma koşulu getiriliyordu. Kararların uygulandığı kadarıyla, bankerler arasında iflas, kaçma furyası aldı yürüdü. Bu durum parasını bankere kaptıranlar açısından da sorun olmaya başladı. Ve banker Kastelli'nin iflası ardından hükümette yapılan değişiklik sonucu 24 Ocak kararlarının inatçı savunucusu ve uygulayıcısı Özal ekibi yerine Kafaoğlu ekibi geldi.

Kafaoğlu ekibi ilk olarak, faizleri sınırlandırdı, para musluklarının ağzını açtı. Faizler %24-32 arasında sınırlandırıldı. Maliye Bakanlığı iki bankanın yönetimine el koydu. Hisarbank ve İstanbul Bankası'na yapılan "devlet" desteği 50 milyar lirayı aştı. Maliye Bakanlığı, bundan böyle eğer bir kuruluşa devlet desteği verilecekse, Hazine'nin verilecek miktar kadar o kuruluşun hissesine sahip olması zorunluluğunun getirileceğini açıkladı.

Tercüman gazetesinin yaptığı bir araştırmaya göre, Türkiye'de 300 şirket can çekişiyormuş (1.8.1983 *Tercüman)*. Burjuvazi içinde "batmakta olan şirketleri kurtarma" konusu bir süredir tartışılmaya başlandı. ENKA Holding başkanı Şarık Tara ve TİSK başkanı H.Narin, yanlış hasta tedavi edilmesin, diyerek konuya karşı çıktılar. Batmakta olan şirketleri kurtarma konusunda, Maliye Bakanlığı'nın görüşlerine karşı çıkanları eleştiren Kafaoğlu şunları söyledi: "Oyuna gelmeyeceğiz. Devlet bu işe çare bulacaktır. Bulmasın da şirketler batsın, biz vergiden, işçi kıdem tazminatından mı olsun" (5.8.1983 *Tercüman)* Ayrıca kendisine yöneltilen "bu şirketler neden bu duruma düştü" sorusuna da "24 Ocak kararları yüzünden" diye yanıt verdi.

Türkiye'de devlet tekelci kapitalizminin merkezi bürokratik yapısını pekiştirmek, tüm üretimi bu yapı altında örgütlemek, büyük mülkiyeti güçlendirmek ve dışarı açılabilmek için faşist diktatörlük burjuvazinin tüm gücünü kullandığı halde kalıcı adımlar atamadı.

Metropol ülkeler burjuvazisinin dünya pazarını paylaştığı ortamda, emperyalistleşebilmek, dışarı açılabilmek pek kolay değildir. Buna karşılık 1981-1982 arasında bir yıl içinde, toplam işsiz sayısında büyük bir patlama oldu. Bir milyon 400 bin işsiz, işsizler ordusuna katıldı. Artan işsizlik, hayat pahalılığı enflasyon dayanılmaz boyutlara ulaştı.

Faşizmin kapitalizmi kurtarmak için Özal eliyle yaptığı birinci deneme de, Kafaoğlu ekibi ile yaptığı ikinci deneme de boşa çıktı. "Serbest seçimlere" hazırlanıldığı şu günlerde sivil faşizm eliyle yapacağı üçüncü deneme de boşa çıkacaktır. Türkiye'de ekonomik toplumsal bunalım öylesine derindir ki, sorunları ancak devrim çözecektir. Faşist diktatörlük uzun ömürlü olmayacak, faşizm Türkiye devriminin önünü tıkayamayacaktır.

Menşevik çığırtkanlar cuntaya faşist dedikten sonra, Yürükoğlu yoldaşımız bunun nedenlerini belirtmişti. Yoldaşımız bir neden olarak şunu yazmıştı:

"... Devrimci hareketin büyük çoğunluğu, dünya kamuoyunun giderek artan bölümü faşist derken bunların faşist dememesi tartışmayı o noktada yoğunlaştırdı. Bu yoğunlaşma sonucunda son üç yılda menşevikler devrimci hareket içinde hiçbir dönemde yaşamadıkları denli soyutlandılar, maskara oldular. Bu nedenle bir kez faşist mi, değil mi tartışmasının kendilerine getirdiği şanssız durumdan kurtulmak istiyorlardı.

"... Partiyi geliştirmek militanlardaki moralle bağlıdır. Militanlarda büyük bir moralsizlik var. Özellikle devrimci hareketteki değişik ögelerle kaçınılmaz bir ilişki içinde olan tabanda büyük bir moralsizlik var..." *(İşçinin Sesi*, sayı: 240, s.4)

Kendi maskaralıklarından, militanlardaki moralsizlikten kurtulmak için, yoldaşımızın da belirttiği gibi menşevikler bilimsel namussuzluk yaparak üç yıl sonra cuntaya faşist dediler. Gerçekten de demeleriyle birlikte, militanları, en azından kendilerini küçük görme kompleksini kırdılar. Aynı zamanda bir eylem birliği edebiyatıdır başladı: "Tamam artık biz de o sorunumuzu hallettik, artık faşist diyoruz, şimdi varsa

---

TKP menşevik kanadı "genişletilmiş politik büro toplantısı" yaparak üç yıldır erkteki faşist cuntayı, Temmuz ayından itibaren, faşist ilan etti. Ancak, "resmi"lerin cuntaya şimdi faşist demeleri onları kurtarmaz.

Bir kez yaptıkları "yeni" tahlil onları yeni bir çelişkiye düşürmüştür. Bir süre önce "cuntanın faşist olmadığını" kanıtlamak için, K. Seyran oldukça terlemiş, sonunda da çok gülünç durumlara düşmüştü: "Cunta mı, yoksa MHP mi en gerici güçleri temsil ediyor? Bu soruya bizim cevabımız açıktır. Biz MHP diyoruz. Aksini savunmak mümkün mü?" (K. Seyran, *Neden Faşist Demiyoruz?*, s.11) Böyle diyerek Seyran cuntanın faşist olmadığını kanıtlamaya çalışmıştı. Birkaç ay

Hedefimiz 1961 Anayasası değildir

yoksa güçlü eylem birliği! Yaşasın eylem birliğimiz!"

Bu kalpazanlığı menşevikler açık bir dille yürütüyorlar. Nasıl eylem birliği istiyorlar şimdi ona bakalım. 23.9.83 tarihli *Türkiye Postası*'nda Ahmet Kardam "illa ki 61 Anayasası" diyor. Yazısının sonunda "faşizm iktidar olmuşsa, tercih faşizmle sosyalizm arasında değil, faşizmle burjuva demokrasisi arasındadır" (agy, s.1) diyerek, ne olduklarını bir kere daha gösteriyor. Ahmet Kardam "sol güçlerin sadece 'neye karşı' olduklarını değil, 'neden yana' olduklarını açık seçik belirttikleri ortak bir program oluşturmaya da, yönelmeleri gerektiğini" söylüyor. Ona göre, 1961 Anayasası'nın küçümsenmesi ciddi bir tehlikeyi gösteriyor, ortak cephenin güdük kalacağını belirtiyor." 1961 Anayasası'nın demokratik temellerini amasız-fakatsız yiğitçe savunan bir demokrasi cephesi istiyor ve sol güçler bu cephenin bayrağını burjuva partilerinin tekellerine bırakmamayı başarabilirlerse (!) demokrasi cephesinin çekim merkezi, onun çekirdeği olmayı da başarabilecek güçtedirler (agy, s.1) diye belirtiyor.

Yani 1961 Anayasası temelinde güdük bir burjuva demokrasisi öneriliyor. İstenen eylem birliği, bunun için "eylem" yapacakmış!

Çağımız kapitalizmden sosyalizme geçiş çağıdır, diyoruz. kapitalist sistem çalkalanıyor. Menşeviklerin hayranı oldukları burjuva Avrupa'nın demokrasisi bile son yılların en büyük çalkantılarından birini yaşıyor. Belçika işçi sınıfı en haklı istemleri için bugünlerde sokaklara dökülmüş, hakkı için dayatıyor. Burjuvazi, ne olursa olsun vermem diyor, zor kullanırım diye tehdit ediyor. Aynı şekilde F. Almanya'da tersanelerde işgaller sürüyor, burjuvazi aynı tehditleri savuruyor — ki bu yoldan bir tersanede işgali kırdı. F. Almanya hükümeti, faşist cuntayla insan pazarlığı yapıyor, devrimcileri teslim ediyor. Sözümona sosyalist Mitterand, Fransa'daki yabancı işçilerin ekonomik ve demokratik haklarını kısıtlayan tasarılar sunuyor. Örnekler çoğaltılabilir. İleri kapitalist ülkelerde durum böyleyken, menşevikler hâlâ, Türkiye'de burjuva demokrasisinden bahsediyorlar. Soruyoruz şimdi:

Verir mi, burjuva demokrasisi Kürt ulusuna ayrılma hakkı? Verir mi, her gence üniversite okuma hakkı? Verir mi, her işçiye günün yaşam standartlarına göre asgari ücret? (Ki bu bugün burjuva gazetelerinin hesabıyla bile en az 80.000 liradır.) Menşevikler daha çok rüya görürler.

Menşevikler 61 Anayasası'nda "diretirken" Yürükoğlu yoldaşımız komünistin görevini ne güzel ve sade dille belirtmiş:

"Komünistin görevi faşizme karşı burjuva demokrasisini değil devrimi hedeflemektir. Reformların devrim kavgasının yan ürünü olması gibi, devrim kavgasının sonunda burjuva demokrasisi de kurulabilir. Ondan da halk, faşizme kıyasla yararlı çıkar. Ama budanmış hedeflerle komünistler yola çıkmazlar." (*İşçinin Sesi*, sayı:240, s.5)

Ahmet Kardam, sizin istediğiniz sosyalizme açılacak ileri demokratik halk devrimi için halk harekete hazır mıdır, demeye getiriyor. Siz devrimin propagandasını yapmak, devrimci bilinç yaymak için halkın devrime hazır olmasını mı bekliyorsunuz? TKP siz olsaydınız halk hiçbir zaman da hazır olamazdı çünkü hazırlamak için hazır olmasını beklerdiniz. Neyse ki siz TKP değilsiniz!

Türkiye halkları cuntaya karşı bileniyor, hıncı gün geçtikçe artıyor. Günlük yaşamda bu artık göze çarpıyor. Hapishanelerdeki yiğitçe direnişlerin yanında halk yerini alıyor, cuntaya karşı tavır koyuyor. Cunta başı Evren bile Niğde-Aksaray'da yaptığı konuşmada "belki sizlerin büyük bir bölümü bana iyi diyorsunuz, bana da kötü diyen bir sürü insan vardır" (*Tercüman*, 27.9.83) gibi üstü kapalı laflarla artık halkın kendisine kötü dediğini itiraf etmek zorunda kalıyor.

Türkiye'de olanaklar ve tehlikeler artıyor. Bu dönemde her yönüyle hazırlanmak komünistlerin görevidir. Oportünist ve reformistlere karşı ideolojik savaşıma hız kazandırmak da temel görevlerimizden biri oluyor.

Türkiye işçi sınıfı, Türkiye halkları demokrasiye bugünlerde başını proletaryanın çektiği savaşımla ulaşacaktır. IV. Program taslağının bugünlerde tartışmaya sunulması bir kez daha kanıtlıyor ki, TKP Lenincilerinin omuzunda yükseliyor, yükselecektir.

Koray Kalpaklı, Köln

M nşevikler çelişkid n kurtulamıyor

sonra, hem de MHP davasının tekrar gündeme geldiği bir dönemde, cuntayı faşist ilan ediverdiler. İster istemez insanın aklına şu soru geliyor: MHP "eli yurtsever kanına" bulaşmışlardan arındı mı?

Menşevikler kendilerinin böyle birçok çelişkiye düştüklerini örtbas etmek için, *İşçinin Sesi*'ni sözümona "çelişkiye düşürmeye" çalışıyorlar: *İşçinin Sesi* cuntaya erken faşist dedi, cunta faşistleşmeseydi burjuva muhalefet olmazdı, diyorlar. Burjuva muhalefet olmaksızın faşizm olmaz imajını yaratmaya çalışırken, Şili ile ilgili haberde kendileri bir kez daha çıkmaza giriyorlar:

"11 Eylül, Şili'de emperyalizmin iç gericilikle el birliği yapıp kanlı bir devirmeyle erke el koymasının ve halka zorbalıkla faşizmi dayatmasının 10. yılı..." (B. Güner, Birleşik halk asla yenilmez, *Atılım*, Eylül 1983)

Böyle diyerek Şili'de 1973'ten bu yana faşizmin iktidarda olduğunu anlattıktan sonra B. Güner şöyle ekliyor:

"Bugün Şili'de anti-faşist savaşımın yeni bir aşaması yaşanıyor. 1973'te Pinoşet'i, politikasını, baskılarını onaylayan burjuva kesimler, şimdi karşı tarafa, muhalefet saflarına geçtiler." (agy)

Ava giden avlanır misali. *İşçinin Sesi*'nde yakaladıkları "çelişki"(!) menşeviklerin kendi açmazlarını yansıtıyor.

Cuntaya faşist demeleri menşevikleri kurtarmaz demiştik. Faşist dediğinde herşey bitmiyor:

"... Faşist dedin ama ne yapacağız? Nasıl bir savaşım ve nasıl bir iktidar istiyoruz? Devrim mi, burjuva demokrasisi mi istiyoruz? Tartışma bu noktadadır." (R. Yürükoğlu, *İşçinin Sesi*, sayı:240)

Menşevikler yanıtlarını çok açık veriyorlar. Demirel'le ittifak yapmayı, Demirel "demokrasisini" istiyorlar. Oysa Demirel 24 Ocak kararlarından, faşizmin anayasasına kadar birçok şeyi kabul edip savunuyor. Asıl çelişkisi, bu işi kimin götüreceğidir.

Demirel'le işbirliğini savunan menşevikler, cuntaya faşist dedikten sonra daha da gerilediler. 1961 Anayasası'nın elverdiği güdüklükte bir burjuva demokrasisini bile savunamaz duruma geldiler.

"... Ordu üst yönetiminin ve içiçe geçtiği bu asalak kesimlerin, çok sınırlı da olsa, bir parlamenter rejime geçilmesine her araçla karşı koyacakları artık açıklık kazanmıştır." (*Türkiye Postası*, TKP Politbürosu Türkiye'deki son siyasal gelişmeleri değerlendirdi, sayı:11, s.4)

Böyle diyerek menşevikler niyetlerini ve nasıl bir demokrasi istediklerini açıkça söylüyorlar. Kim "çok sınırlı da olsa" parlamenter sisteme geçmek ister, menşevikler onun ardındadırlar!

Türkiye kapitalizmini bunalımdan kurtarma isteği hem burjuvazinin, hem de menşeviklerin kursağında kalacaktır.

Demokrasinin gerçek sahibi işçi sınıfıdır!

Mete Güvensel, Mannheim

Barış davası devrim kavgası

Değerli yoldaşlar,
Türkiye'de devrimci görevler konusunda yaptıkları bir söyleşi sırasında iki DKP'li yoldaş bir yoldaşımıza aynen şunları söylüyor: "Türkiye bir NATO ülkesidir. Burada gerçekleşen bir devrim ABD'nin doğrudan müdahalesine yol açacak, bu ise dünya barışını tehlikeye sokacaktır. Komünistlerin görevi barışın korunabilmesi için Türkiye'de devrimi engellemektir".

Bu anlatılanlar DKP'nin Türkiye üzerine devrim anlayışı mıdır, yoksa iki DKP'linin beyin fukaralıklarının ürünü, rastgele söylenmiş sözler midir, bilmiyoruz. Ama ne olursa olsun, bu anlatılanlar, bize şu gerçeği birkez daha hatırlatıyor. Dünya devrimini sosyalist sistemin ekonomik olarak emperyalizmi geçmesine bağlı kılan, bunun için de barış döneminde kazanılacak zamana güvenen sağ stratejinin kurbanlarından biri de Türkiye devrimidir. Bu devrimin — barışın korunması adına — mezarını kazma görevini ise menşeviklerimiz üstlenmişlerdir. Bu uğurda canla başla çalışıyorlar.

Ensesinde proletaryanın öfkeli soluğunu duyan bir örgüt ne kadar azılı oportünist olursa olsun böyle uğursuz bir niyeti yığınlara ve kendi tabanına açıkça itiraf edemez. Sahte sol sözlerle karşı-devrimci amaçlarını gizlemeye çalışır. Menşeviklerimiz yıllardır tam da bunu yapıyorlar. Bir yandan "faşizme karşı birlik" gibi kulağa hoşgelen çağrılar yayınlıyorlar, diğer taraftan ise birliğin tek güvencesi olan proletaryanın devrimci, bağımsız eylemini boğmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Bunu yaparken güttükleri tek amaç, sosyalist ülkelerle ekonomik ilişkileri yoğunlaştıracak "gerçekçi" bir burjuva hükümetinin işbaşına gelmesidir. Böyle bir burjuva hükümetini ürkütecek herhangi bir halk hareketini bastırmak onlar için bir görevdir. Onların Leninistlere ve diğer devrimci akımlara düşmanlıkları nın altında böyle bir hükümete duyulan özlem yatmaktadır.

Geçmişte böyle bir burjuva hükümete "halktan yana", "ileri demokrasi", "gerçekçi hükümet" gibi adlar yakıştırdılar. Bu tür bir hükümetin kurulması için, Ecevitten Atatürkçülere, MSP'den Evren'e kadar herkesi içine alabilen, ama halkın savaşkan güçlerine kapıları her zaman kapalı olan cephe, güçbirliği çağrıları yaptılar. Barikatlara çıkan işçilerin bilincini böyle hayallerle bulandırdılar. Devrimci durum döneminde proletarya saflarından yükselen devrimci dalgayı bu hükümet uğruna bastırdılar. İşçilerin devrimci enerjisini "provokasyona gelmeyin" çığlıkları ile faşist saldırılar karşısında tükettiler, faşizmin önündeki engelleri temizlediler.

Şimdi ise faşist cellatların halkımıza kan kusturduğu şu günlerde, aynı amaç uğruna Demirel'in koluna girerek ihanetlerini bir üst aşamada yineliyorlar. Esen yelin yönü ve şiddetine bağlı olarak ihanet cephelerinin adı ve aktörleri değişiyor ama özü aynı kalıyor: "Gerçekçi" bir burjuva hükümet işbaşına gelecek, "gerçekçi patronlar" mallarını sosyalist ülkelere satacaklar, muhtemelen legale çıkacak olan menşevikler de inim inim inleyen işçilere barış içinde yaşamanın ne kadar güzel birşey olduğunu anlatacaklar. Ve onlara maliyetlerin yükselmesini önlemek amacıyla "gerçekçi ücret" talep etmelerini önerecekler. Proletarya kendisinin neden olmadığı savaş tehlikesinin faturasını ödemek zorunda bırakılacak. Menşevik partizanlarımızın son zamanlarda piyasaya sürdükleri "en geniş ulusal birlik"in özü de, sözü de budur. Yakında yükselmesi olası devrimci dalgayı daha şimdiden boğabilmek için yapıştıkları son teslimiyet halkasıdır.

TKP menşevik kanadından hâlâ medet uman yoldaşlar! Sizler proletaryanın çıkarlarıyla taban tabana çelişen, faturasını emekçi halkın sömürüye katlanarak ödeyeceği bu oportünist barış siyasetinin takipçileri olamazsınız.

Bu sahte barış illüzyonları peşinde, Demirel gibi halk düşmanlarının kuyruğuna takılmak komünistlere yakışmaz. Türkiye'nin yazgısı devrimdir. Dünya devrimine ve barışa katkı yapmanın tek yolu bu onurlu görevi üstlenmekten geçiyor.

Devrim için savaşmayana komünist denmez!

S. Ali Alaçam, Hessen

Gazetemiz ve yığın çalışması

Değerli yoldaşlar,
Abone kampanyasını geçtiğimiz Pazar, tüm yoldaşlarımızın katıldığı haftalık toplantımızda gündeme getirdik. Kampanyayı ve basın-yayın çalışmalarını değerlendirdik. Bütün yoldaşlar, kampanyayı çok olumlu buldular.

Kampanya için gerekli ön hazırlıklara başladık. Düzenli yayın sattığımız kişilerin listesi hazırlandı. Kendilerine şimdiden abone kampanyamız anlatılmaya başlandı. Bu kişilerin abone olması ile yayın satışı miktarının azalabileceğini düşünerek şimdiden yeni çevrelere açılmayı planladık. Elden yayın satışlarına tüm yoldaşları aktif katabilmek için her yoldaşa, gazetemizin her sayısından en az 5 gazete satma hedefi koyduk. Yoldaşlar bu sayıyı düzenli olarak arttırmayı amaçlıyorlar.

Yoldaşlardan yayın satış raporları her ayın 25'inde alınıyor. Her ayın 30'unda da yayın paralarını merkeze göndereceğiz.

Kampanyanın canlı olarak sürmesi, başarılı olabilmesi için, sosyalist bir yarışma haline getirmeye çalışacağız. Yaz taarruzu sırasında hafta birincisi seçme yöntemi çok başarılı sonuçlar vermişti. Benzer bir yöntemi denemek yararlı olabilir.

Kampanyamızın başarıya ulaşmasında merkezi denetimin çok önemli rolü olacak.

Bu arada önemli bir konu da şu: Düzenli yayın satışı, düzenli ilişki anlamına geliyor. Bu ilişkilerin, abone yapıldıktan sonra kesilmemesi için örgütlenme çalışmalarını yoğunlaştırmak gerekiyor. Avrupa'da toplu yayın satışları rahat yapılabildiği ve verimli sonuçlar verdiği için, elden satışlar geri planda kalıyor. Kampanyamız bu eksiğimizi giderme yönünde bir rol oynayacaktır kanısındayız.

Selma Soydemir, Hollanda

Yeni taarruzlara hazırlanıyoruz

Değerli yoldaşlar,
7. Yaz Taarruzu'muz büyük bir başarıyla son buldu. Ama bizlerin Sidney'de başlattığı yaz taarruzu hala sürüyor. Nedeni, belirlemiş olduğumuz hedefe henüz ulaşamamış olmamızdır. Hedefimizi kısa sürede tamamlayacağız.

7. Yaz Taarruzu'muzu zamanında bitirememizin birçok nedeni var. En başta, bu ülkede yeni olmamız ve taarruz boyunca daha birçok başka eyleme katılmamız geliyor. Hedefe henüz ulaşamadık ama yaz taarruzu boyunca birçok yeni sempatizan, yoldaş kazandık. Amacımız 8. Yaz Taarruzu'na Sidney'de bir örgüt yaratmış olarak girmektir. Bugüne kadar toplamış olduğumuz tutarı bu mektubumuzla birlikte sizlere gönderiyoruz.

Bu arada Sidney'deki açlık grevi de sürüyor. Açlık grevi propaganda açısından gerçekten başarılı. Eyleme, bir tanesi dışında tüm gazeteler, radyolar ve televizyon geniş yer verdi. Şu ana kadar dağıttığımız bildirilerin sayısı 20 bini geçti. Demokratik kamuoyunda büyük ilgi var.

Tüm yoldaşlara sevgiler, selamlar.

E. Can, B. Can, Sidney-Avusturalya

Yeni döneme nasıl girmeliyiz

Yoldaşlar,
Türkiye'de yaşam koşulları gün be gün kötüleşmekte, ani bir toplumsal patlamanın olanakları artmaktadır. Faşist cunta devrimci durumu bastırarak ekonomik krizi tersinden çözmek amacıyla üç yıldır halkımıza kan kusturdu ve hâlâ da kusturmaktadır. Ancak faşizmin üç yıllık bilançosu, idamlar, işkenceler, toplu katliamlar, vb. günden güne kötüleşen yaşam koşulları halkımızın faşizme karşı öfkesini arttırmıştır. Halkın faşizme karşı kabaran öfkesini sezen Demireller, Ecevitler bile bugün cuntaya karşı tavır almakta ve "soldan esmektedirler".

Cuntayı bugüne dek destekleyen Demirellerin, Ecevitlerin bugün cuntaya karşı tavır almaları Türkiye'de toplumsal bir patlama olasılığının müjdecisidir. Bunun yanısıra, burjuva muhaliflerin, olabilecek bir toplumsal patlamayı kucaklayabilmek için hazırlık içine girdikleri bir dönemin göstergesidir.

Yoldaşlar, bunun içindir ki üstümüze düşen görev zor ve çetindir. Olanaklardan yararlanabilmek, olabilecek bir toplumsal patlamayı devrime kanalize edebilmek için bizim TKP-*İşçinin Sesi* olarak üzerimize düşen can alıcı görevler vardır. Kadrolarımızın seferberlik içerisinde olmaları gerekir. Günün 24 saati parti için hazır olunmalıdır. Yığın bağlarını sıklaştırıp kadro sayısını arttırmalı, örgütümüzü güçlendirmek için olağanüstü çaba sarfedip daha geniş alanlarda örgütlenmeliyiz. Bu da bütün yoldaşların canla başla verecekleri aktif savaşımla gerçekleşecektir.

Levent Kızılok, Hamburg

Burjuva demokrasisi değil işçi demokrasisi

Uzun yıllar devrimci durum yaşanan ülkemizde, devrim ve karşı devrim ikileminde cunta iktidara el koydu. Üçüncü yılını dolduran faşizm halkımıza etmediğini koymadı. Hayatı gün geçtikçe zindana çevirdi. İşçilerin zaten kısıtlı olan haklarını bile elinden alarak, ekmeğine, aşına göz diktiğini açık etti.

Hergün artan fiyatlar, günden güne büyüyen işsizlik faşizmin ekonomik bunalımı tersinden, zorla çözme amaçlarını boşa çıkarmaktadır.

Türkiye bugün, bir işçinin gün boyu çalışarak yalnızca 570gr. et alabildiği, lağım sularında kayıkların yüzdürüldüğü, gazete manşetlerinde boy boy kuduran insanların resimlerinin yayınlandığı, tifo, kolera, verem gibi salgın hastalıkların kol gezdiği bir ülkedir. Burjuvazi kârına kâr katmak için halkımızın sağlığıyla oynamakta, işçi sınıfımızı fiziksel olarak yıkmak istemektedir.

Faşist cunta Türkiye ve dünya kamuoyuna "demokrasiye dönüyoruz" yalanını söyledi. Ama yaptıkları, nasıl bir "demokrasiye" dönmek istediğini çok güzel göstermektedir.

Bizim "resmi" lere gelince. Avaz avaz bağırdıkları ulusal demokrasi sözleri burjuva kuyrukçuluğu yaptıklarını artık açıkça kanıtlıyor. Bir zamanlar ilerici diye adlandırdıkları cuntanın "bir kanadı"na bile faşist diyor görünüyorlar. Ama bu birşey anlatmıyor. Hem çok geç kalmışlardır hem de bundan Demirel'i bile cepheye çağıran bir siyaset üretmişlerdir.

Menşeviklerin nasıl bir demokrasi istedikleri ortadadır. Komünist partisinin çağımızda, hele ülkemizde burjuva demokrasisini hedef göstermesi işçi sınıfına ihanettir. Biz komünistlerin savunması gereken devrimdir, ve ancak onunla mümkün olacak işçi sınıfı demokrasisidir. Bizler geriye değil, ileriye gideceğiz. Burjuvazinin hiçbir demokrasisi bizim istediğimiz demokrasi değildir. Bizim demokrasimiz proletarya diktatörlüğü altında uygulanan demokrasidir.

Geçmişten ders çıkararak devrim savaşımını zafere götüreceğiz. Bizim demokrasimizin tohumları yığınların devrimci savaşımı içinde atılıyor. Büyüyüp gelişmesi devrimin zaferiyle olacaktır.

Kasım'da yapılacağı söylenen seçimlerde geçersiz oy kullanalım. Bu geçersiz oylarla faşizmin oyunlarını geçersiz sayalım. Hedefimiz faşizmi sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimiyle yıkmak olsun.

Güven İnanç, Schifferstadt

Hamburg'da bir İMG daha

Değerli yoldaşlar,
Partimizin sesini biraz daha yükseltmek amacıyla yeni bir İMG kurduk. Faşizmin ağır baskısı altında üç yıl geçti. Faşist cunta ekonomik bunalımı çözemedi, bu süre içinde zammı ve zulmü daha da arttırdı. Şimdi de siyasal parti oyunlarıyla halkımızı kandırmaya çalışıyor, ama şurası gerçektir ki halkımız artık gerçekleri görmeye başladı, faşist cuntanın demokrasi oyunlarına kanmıyor.

Yoldaşlar, olanaklardan yararlanabilmek için bizler üzerimize düşen tarihi görevi yerine getirmek zorundayız. Olabilecek bir patlamayı devrime kanalize edebilmemiz için örgütlenmemiz, ideolojimizi yığınlara götürmemiz gerekir. İşte biz sempatizan yoldaşlar da durumun ne denli önemli olduğunu anlamış ve bir İMG kurmuş bulunuyoruz.

Amacımız yığınlara ulaşıp, onları kurmuş olduğumuz İMG'lerde örgütlemek ve örgüte taze kan kazanmaktır. Bu bizim zorunlu tarihsel bir görevimizdir. Bunu yapacağımız aktif çalışmalarla başaracağımıza inanıyoruz.

Sosyalizm İçin İMG
Hamburg

Hamburg'da edebiyat festivaline katıldık

Değerli yoldaşlar,
Hamburg'dan komünist selamlar.

Yoldaşlar, bu mektubumda buradaki enternasyonal ilişkilerimizi kısaca anlatmak istiyorum.

Bizler Hamburg Gençlik Kulübü olarak Alman ve öteki uluslardan gençlerle gerek politik, gerekse toplumsal kültürel açılardan ilişkilerimizi geliştirme çabası içindeyiz. Bu doğrultuda, birçok eğlence ve festivale aktif katılıyor, onlarla biraz daha yakınlaşmaya çalışıyoruz. Böylece enternasyonal tutumumuzu ve dayanışmamızı da sergilemiş oluyoruz.

Bu anlayışla 17-18 Eylül'de Fakir Baykurt'un da katıldığı bir edebiyat festivaline katıldık. Folklor ekibimiz oyunlar oynadı, yiyecek ve içecek sattık. Festival iki gün sürdü. Katılım beklenilen ölçüde olmadı ama yine de festival coşkulu oldu.

Aynı günün akşamı DKP'nin gençlik örgütü SDAJ'daki geceye davet edilmiştik. Oraya gittik. Bizlere sevgi gösterilerinde bulundular. Folklor ekibimizin oynadığı oyunlar büyük ilgi gördü ve geceye ayrı bir renk kattı. Yiyecek ve içecek sattık. Geç saatlerde oradan ayrılırken, yoldaşlar bizlerin bu enternasyonalist tutumundan çok hoşnut kaldıklarını dile getirdiler ve Türkiye'deki politik durum üzerine bir gece düzenlememizi önerdiler. Olumlu yanıt verdik, ileriki günlerde böyle bir geceyi gerçekleştirmek istiyoruz.

Amacımız tüm işçi gençliğin kendi sınıfı içinde ikircimsiz yer alması ve işçi genç militanların proletaryanın öncüsü, partinin damarlarında coşkun ve taze kan olmasıdır.

Gelecek onun için savaşanlarındır!

Yaşasın TKP *İşçinin Sesi*!

Y.İ Coşkun Emek,
Hamburg

İdeolojimizi maddi güce dönüştürmek, örgütümüzü güçlendirmek için yığınlar arasında daha derin kök salmak gereklidir

Haydi yığın çalışmasına

Bilindiği gibi her yıl Federal Almanya'da ve Avrupa'nın diğer ülkelerinde çalışan onbinlerce işçi izin döneminde Türkiye'ye giderler. İzin süresince döviz harcadıkları için genellikle Türkiye'deki yaşamı ya göremezler, ya da kendi yaşadıkları bir aylık hayatın renkliliğini herkes için geçerli sayarlar.

Bu durum bu yıla kadar sürdü. Daha önceki yıllarda izinden dönen işçilerle Türkiye'nin durumunu konuşurken verilen yanıtlar, genellikle Türkiye'deki işçi memur dar gelirlilerin yaşamlarının iyi olduğu yönündeydi. "Yahu tanıdığımız herkes cebinden tomar tomar para çıkarıyor, çoğu kişi bizden iyi yaşıyor" biçiminde yanıtlar duyuyorduk.

Bu yıl durum gerçekten değişik oldu. Elazığlı bir işçi, izin dönüşü bakın neler söylüyor: "Her an, her yerde, sokaklarda açlıktan süklüm püklüm olmuş, halsizlikten, besinsizlikten dermansız insanlar görmek mümkün." "Ama terörü önlediler" şeklindeki bir soruya yanıtı ise şu oldu: "Kardeşim insanlar açlıktan öyle dermansız ki, terör yapacak halleri kalmamış." Bu konuşmayı sıradan bir işçi yapıyor!

Diğer bir işçi de şunları söyledi: "Akıl var, mantık var. Bir ülkede en aydın insanlar zindana tıkılırsa o ülke hiç kalkınır mı? Üniversitelerde profesör kalmadı. Bu işin sonu yok."

Faşist cuntanın terör demagojisini işçiler artık yutmuyor. Bu da devrimci hareket açısından kazanç hanesine yazılması gereken, olanakların arttığını gösteren bir eğilim.

Bugünlerde dönüşler başladı çok şeyler duyacağımız kesin. Bunları gazeteye aktarmaya çalışacağım.

S. Erek, 1983

Yürükoğlu yoldaşımızın *Propaganda ve Ajitasyonun Güncel Sorunları* yapıtında belirttiği gibi, toplumsal psikolojiyi dikkate almak, iyi değerlendirmek günlük çalışmada vazgeçilmez birşeydir. Bu noktada tüm yoldaşlara, Yürükoğlu yoldaşımızın bu kitabını tekrar tekrar okumanın öneminin bu dönemde daha da arttığını belirtmek istiyorum.

İşçilerin yaşamlarını, günlük hayatlarını eğilim ve özlemlerini bilmek onlara yakın olmaktan geçer. İşçiler kendiliğinden bize gelmiyor. O halde yapacağımız iş, bizim işçilere, yığınlara gitmemizdir. Bu örgüt çalışmasında canalıcı bir nokta. Bunu gerçekleştirebilmek yığınlara inanmak ve kendini disipline edebilmekle mümkün.

Biz ideolojiye çok önem veriyoruz. Çok da doğru yapıyoruz. Ama bu, çeşitli derneklere gidip soyut tartışmalar, iddialaşmalar, kendi ideolojik doğruluğunu tartışmalarla kanıtlamak şeklinde anlaşılmamalıdır.

Bir kez, buralarda tartışacağımız insanlar, çoğunlukla ya örgütlü ya da devrimciliği bırakmış insanlar olacaktır. Oysa biz asıl olarak işçilere, el değmemiş, yanlışlara bulaşmamış ileri işçilere ulaşmaya çalışmalıyız.

İkincisi, unutmamalıyız ki, biz ideolojimizi maddi güce dönüştüremezsek, yani örgütümüzü daha da güçlendiremez, yığınlar arasında kök salamazsak, son tahlilde kimseyi de ikna edemeyiz.

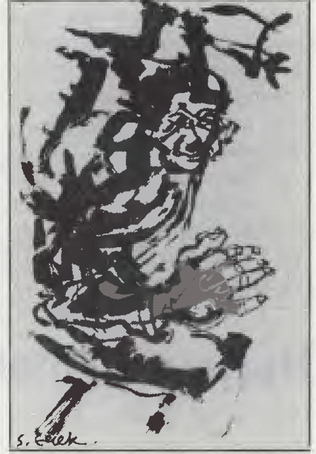
İşçi sınıfının partisi olmak pratikte işçilerin içinde olmak demektir. Bence iyi bir komünist olmanın bir ölçütü de, kaç işçiyle ilişkin var sorusunun yanıtında yatar. Haftada severek, isteyerek kaç işçiyle görüşüyor, çevresi, geleni, gideni kim? Bunlar önemli ölçütlerdir.

Sonra bazen şöyle bir durum oluyor. İşçiye gidiyorsun, bakıyorsun, konuşacak konu yok gibi. İki ayrı dünyanın insanları gibi kalıyorsun. Lenin'in dediği gibi sınıfa yakın yaşamak, yaşantımızın onlardan çok farklı olmaması çok önemli. İşçilerin sohbetimizden, varlığımızdan hoşnut olacakları, dost kişiler olmayı becermeliyiz. İşimiz zor. Ancak sabırlı, bilinçli, planlı bir çalışmayla zorlukların üstesinden gelebiliriz.

Mektubumun başında da belirtmeye çalıştığım gibi, bugün yığınlarla kucaklaşabilmenin koşulları dünden daha fazladır. Bu fırsatı değerlendirebilmeliyiz. Örgütümüzü her yönden güçlendirmek, yığınlar arasında kök salabilmek görevi önümüzde duruyor. Yoldaşça selamlar.

Z. Baylan, Münih

Ermeni sorunu üzerine birkaç soru

S. Erek

Merhaba yoldaşlar,
Ermeni sorunu konusunda sorularım olacak. Vereceğiniz yanıtların, benim bu konuda netliğe kavuşmamda yardımcı olacağını sanıyorum.

Basında TKP (Leninciler) ASALA'yı destekliyor, şeklinde bir haber çıkmıştı. Habere göre, açıklamayı ASALA yapmış ve Türkiye'den böyle bir hareketin çıkışının çok olumlu olduğunu açıklamış. Benim bu konudaki sorunum, bu haberle oluşmuş değil. Daha önce, *İşçinin Sesi*'nin 188-189. sayısında yer alan "*İşçinin Sesi* Ermeni sorununa doğru bir yanaşım getirmiştir" başlıklı yazıyı okumamla başladı. Bu konuda bir yoldaşla tartışmıştım. O, sorularımı gazeteye yazmamı önerdi. Bu konuda vereceğiniz yanıtlar, salt benim değil, buradaki yoldaşların da, çevremizdeki insanların da kafalarını netliğe kavuşturacak.

Sorularım şunlar:

1. ASALA'yı destekleme gibi birşeyin gerçekliği nedir? Destekleniyorsa, neye dayanarak? ASALA'nın belli bir programı vardır da, bu program incelenmiş, olumlu bulunmuştur ondan mı? Bu arada son zamanlarda ASALA'da bölünme olduğu, kendini devrimci diye tanıtan

tarafın, birçok masum Türk'ün faşist diye nitelendirdikleri eylemlere kurban gittiğini açıkladığı söyleniyor, bildireyim.

2. II. Konferans kararlarında da yer alan "Batı Ermenistan", "Türkiye Ermenistanı" deyimleri katliam öncesi döneme mi aittir? Eğer öyle ise, " 'Türkiye Ermenistanı' deyimi bile şiddetle yasaktır" denirken Türkiye devleti sınırları içindeki bir bölgeyi, geçmişten kalan, geçmişten gelen bir isimle, anmak yanlış olmaz mı?

Yok eğer bu deyimlerin bugün de geçerliliğini koruduğunu savunuyorsanız, bu da Ermeni sorununu ulusal azınlık sorunu olarak görmekle çelişir. Bu koyuş sorunu ulusal sorun düzeyine çıkarmak olmaz mı? Açıktır ki, sorun ulusal azınlık sorunu ise, Ermenilerin belirli bir yerleşim bölgesi yok demektir. Ve bu da bugün doğrudur.

Ayrıca *İşçinin Sesi*'nin 188-189. sayısındaki yazıda, " 'Türkiye'ye dönebilme' deyimi, Batı Ermenistanı Türk toprakları gibi göstermek anlamına çekilemez" deniyor. Ben bu sözlerden, bugün için Türkiye'nin belli bir bölgesine "Batı Ermenistan " deniyor, ve bu topraklar Türk toprakları değildir, Ermenilerindir, şeklinde birşey çıkarabilirim. Önce de söylediğim gibi, böyle söylersek, sorun da ulusal sorun olur.

3. Bir başka noktaya daha değinmek istiyorum. Doğruluğu üstüne yorumu siz yapın.

Bence, ulusal azınlıklar üstüne ayrılma hakkından söz edemeyiz. (*İşçinin Sesi* sayı 227'de yayınlanan "Sıradan bir Ermeni" imzalı mektupta öyle denmese de!) Bugün Ermeni hareketinin, salt Türkiye devletine katliam yaptığını kabul ettirmekten öte, Batı Ermenistan devletini kurmayı amaçladığı açıktır.

Ulusal azınlık sorunu deyince, "Ermenilerin savaşımının proletaryanın savaşımıyla bütünleşmesi", Ermeni ulusal azınlığın ayrılma hakkı hariç tam hak eşitliği savaşının (tıpkı Lazların, Arapların vb. olduğu gibi) proletaryanın savaşımıyla bütünleşmesi anlaşılır.

Sonuç olarak, Ermeni hareketinin devlet kurma amacının yanlışlığı ortaya çıkıyor. Ben mi yanlışım acaba?

Yanlış anlaşılmak istemem. Ulusçuluk, şövenistlik çok önceleri, bilinçli olarak yitirdiğimiz duygular. Gönül isterdi ki, ne ulus olsun, ne ulusal azınlık, ne de bunların getirdiği sorunlar. Bu konuda küllenmiş sorunları alevlendirmenin ilericilik değil, gericilik olduğunu Lenin'den öğrendik. Acı, ama gerçek. Türk burjuvazisi bu sorunu kanla, terörle çözmüş, küllendirmiş. Bana göre, bu mücadele içine girmiş Ermeniler devrimci iseler, enternasyonalist iseler, kendi bulundukları ülkede devrimi kotarmaya çalışsınlar.

lar. Yoksa geneliyle yanaşımları miliyetçi olur. "Sıradan bir Ermeni" imzalı mektup hep aklımdadır.

Soracağız, tartışacağız, öğreneceğiz. Bu iş böyle.

Devrimci selamlar.

N. Demir, İstanbul

İşçinin Sesi'nden

Değerli yoldaş,

Sorularını yazdığın için sağol. Sorularına şimdilik çok kısa yanıtlar vereceğiz.

1. ASALA'yı desteklemek kesinlikle söz konusu değildir. Böyle bir yoruma açık kapı bırakan bir konumumuz yoktur. Ancak burjuvazi ASALA'yı gerekçe yapıp, yayılmacı amaçlarla Ermeni düşmanlığı kışkırttığı zamanlarda biz, asıl, burjuvazinin şövenizmine karşı konumumuzu vurguladık.

2. Partimizin belgelerinde Batı Ermenistan, Türkiye Ermenistan'ı gibi terimler tarihle bağlı bir anlam taşıyor. Burjuvazi, tarihsel bir olgu olarak bile bu terimlerin kullanılmasına karşıdır.

Öte yandan, biz Türkiye'den zorla sürülmüş Ermeniler geri dönmek isterlerse, devletin yardımcı olmasından ve her türlü demokratik haklarının tanınmasından yanayız. Gazetenin 188-189. sayısındaki söz konusu yazıda ve yazıdan verilen alıntıda vurgulanan, bizim "Türkiye" derken "Türklerin toprakları"nı değil, belli bir devletin resmi adını kastettiğimizdir.

3. Konferans kararlarımızda açıkça belirtiliyor ki Türkiye'de Ermeni sorunu ulusal sorun düzeyinde ele alınamaz. Ayrıca gazetenin 227. sayısında "Sıradan bir Ermeni" imzalı mektuba, Y. Çağlar yoldaşımızın yazdığı bir yanıt var. Burada da çok güzel belirtilmiş ki, bugün için Türkiye'de Ermeni ulusal sorunu söz konusu değildir ve Ermenilere yapılan büyük haksızlığın çözümü bugünkü somut koşulların çerçevesi içinden çıkacaktır.

Bu kısa yanıtlarımızın şimdilik yeterli olacağını umar, çalışmalarında başarılar dileriz.

İ.S.

İşçi mizahı

BİZ YOLCU UÇAĞINI
HİÇBİR ZAMAN
CASUSLUK
GÖREVİYLE
GÖNDERMEDİK!
PİNOKYO
REAGAN

Menşeviklerden yeni bir bomba bekleniyor

Türkiye, Sovyet Hava Yolları Aeroflot'a karşı müeyyide uygulanmasına karşı çıkınca Menşevikler derhal yeni bir "geniş" toplantı örgütlemişler. Temmuz ayında yanlışlıkla ABD'nin dümen suyuna giren ve yanlışlıkla faşistleşen cunta, kendi ulusal rotasına geri döndüğü için faşistlikten de çıkmıştır diye karar almışlar. Açıklamaları bekleniyormuş.

Evren neden istifa etmiş

Soru: Evren neden Genelkurmay Başkanlığı'ndan istifa etti?
Yanıt: Çünkü her haberde 15-16 kez arka arkaya "Cumhurbaşkanı ve Genelkurmay Başkanı Orgeneral Kenan Evren" demekten propaganda yapmaya zaman kalmamıştı. Radyo ve televizyonda faşist propagandaya daha çok zaman ayırmak için Evren Genelkurmay Başkanlığı'ndan istifa etti!

Londra'da grev var

Queensland Pleaters fabrikasındaki parçabaşı çalışan işçiler ücretlerin düşüklüğüne, tatil paralarının normal ödenmemesine, kötü çalışma koşullarına karşı greve gittiler.

Greve giden işçilerin istemleri şunlardır:

— Pilise fiyatlarının devamlı olarak düşürülmemesi, ödemelerin İngiltere'deki yaşam koşullarının altına düşürülmemesi. Özellikle panel gibi sabit fiyatlı olan işlerin zorluklarına ve pilise sayısına göre fiyat verilmesi.

— İşverenin bize verebileceği işi olmadığında iş saatlerimizin normal ödenmesi.

— Tatil paramızın yıllık kazancımızın ortalaması üzerinden ödenmesi.

— Doldurduğumuz veya boşalttığımız kalıpların paralarının hem doldururken, hem de boşaltırken ödenmesi. Ödenmemesi işçilere para ve zaman kaybına neden oluyor.

— Eski işçilerin, yeni işçi alırım tehdidiyle işten atılmaması.

— Çıkarları her zaman ortak olan işçileri bölmek üzere patronun uyguladığı kayırıcı siyasete son verilmesi.

İşçi arkadaş,

Yıllardan beri ücretleriniz devamlı olarak düşmekte, bunun yanısıra fiyatlar devamlı yükselmektedir. Ekonomik yaşantımız günden güne kötüleşmektedir. Tüm bunların üstesinden gelebilmek için birliğimizi sağlamamız, sendikal mücadelemizi hayata geçirmemiz gereklidir. Ancak böylelikle tüm haklarımızı elde etmenin yolunu açabiliriz.

İşçi arkadaş!

Birlikten kuvvet doğar!

Grevdeki işçi arkadaşlarını destekle.

Grevi ziyaret et.

Dayanışmanı göster.

Londra İşçi Birliği

BİLDİRİ'DEN

Konfeksiyonda grevimiz başarıyla sonuçlandı

Geçtiğimiz günlerde konfeksiyon sanayiinde son yılların en uzun grevi başarıyla sonuçlandı. Grevi kırmak için oynanan tüm oyunları bozarak 36 günlük savaşımdan sonra Nikol işçileri, Konfeksiyonda uzun grevler yapılamaz anlayışını da kırarak grevlerini zaferle taçlandırdılar.

Konfeksiyonda çalışan işçilerin bundan sonraki savaşımlarının başarılı olabilmesi açısından 36 gün süren bu grevden çıkarılacak zengin dersler vardır. ... Biz Nikol işçileri de bu grevden bilinçlenmiş olarak çıktık.

Çalıştığımız konfeksiyon sanayiinde grevimize neden olan sorunlar yaygın biçimde varlığını sürdürmektedir. Hileli iflaslar sonucu birikmiş ücretlerini almak için iş mahkemesine haftada ortalama 80 dava intikal etmektedir, ayda ise bu rakam 320'ye ulaşmaktadır. Bir başka deyişle her ay yüzlerce işçi bizim karşılaştığımız benzer sorunları aynen yaşamaktadır. İşte bu gerçekten hareket ederek bundan sonraki savaşımımızı daha geniş kapsamlı ve örgütlü biçimde sürdürmemiz gerekmektedir.

Daha iyi ücret, daha iyi çalışma koşulları için sürdüreceğimiz mücadelede, bütün işçiler kardeştir, anlayışından hareketle ulusal ayrım yapmadan, kendi kendimize rekabete düşmeden birliğimizi pekiştirelim. Sınıf savaşımında zaferin güvencesi sınıf bilincimiz ve örgütlülüğümüzdür.

İşçiyiz güçlüyüz!

Nikol İşyeri Grev Komitesi
Paris

Queensland Pleaters grevcileriyle sohbet

Soru 1: Sizi greve götüren koşulları bize kısaca özetler misiniz?

Yanıt 1: İki buçuk yıl önce işveren ile bazı haklarımız üzerinde sözlü olarak anlaşmaya varmıştık. Bunlar piliselerdeki fiyat artışları, çalışmadığımız günlerin veya saatlerin ödenmesi gibi bizim için hayati değeri olan istemlerdi. Geçen bu süre içinde işveren çeşitli bahanelerle yapmış olduğumuz bu sözlü anlaşmayı bozmaya ve pilise fiyatlarını düşürmeye, çalışmadığımız saatleri veya günleri ödememeye ve bu koşullarda çalışmak istemeyenlerin işten durdurulacağı tehdidinde bulunmaya başladı.

Haklarımızı bireysel olarak alamayacağımızı anlayınca, birleşip sendikal mücadele yolunu denemeye karar verdik. "National Union of Tailors and Garment Workers" isimli sendikaya üye olduk. Sendikal bütünlüğümüzü sağladıktan sonra 5 Eylül 1983 tarihinde işverenle konuşmak istedik. İşveren bizimle konuşacak hiçbir şeyinin olmadığını, bu koşullar altında çalışmak isteyenlerin çalışmasını, çalışmak istemeyenlerin ise işi terketmesini söyledi. Biz de sendika yetkilisi ile temasa geçip, fabrikaya gelip işverenle görüşmesini sağladık. Bu durum karşısında işveren bizlerle isteklerimiz doğrultusunda konuşmaya razı oldu.

İki arkadaşımızın işveren ile yapmış olduğu iki toplantı, sadece işverenin menfaatlerini güden bir seyir içinde geçti. Neticede saatlerimizin veya günlerimizin ödenmesi, tatil paramızın yıllık kazancımızın ortalaması üzerinden verilmesi kararlaştırıldı ama bazı pilise fiyatlarına çok küçük artışlarla maksimum iş minimum para prensibine sadık kalındı.

Buna karşılık işveren, haftada 40 saat iş, iş esnasında konuşulmaması, ailemiz hariç hiç kimsenin fabrikaya telefon edip bizi aramaması gibi bir takım şartlar öne sürdü.

Bu durum karşısında işverene bunların yazılı olarak her arkadaşa verilmesini, arkadaşların kabulleri durumunda ise imzalanıp yazılı bir anlaşmaya dönüştürülmesini önerdik. Onlar da, bir iki güne kadar yazılı olarak arkadaşlara sunacaklarını vadettiler. Aradan 15 gün geçmesine rağmen herhangi bir yazılı belge verilmemesi yanında sırf bizi bölüp yönetmek için toplantıda almış olduğumuz bazı kararları, örneğin iş saatlerimizin ödenmesi gibi hakları, bazı arkadaşlara vermeye, bazılarına vermemeye başladılar. Şikayet edince boş saatlerimizin ödenmeyeceği söylendi. Toplantıda yapmış olduğumuz konuşmaların yazılı olarak bize niye verilmediğini sorduğumuzda ise daha hazırlamadıklarını söylediler.

Ertesi gün işe gittiğimizde bize toplantılarda almış olduğumuz bazı kararları değiştirerek, sırf menfaatlerine hizmet eden bir yazı dizisi sundular. Bu durum karşısında kendilerine tekraren isteklerimizi bildiren bir yazı sunduk ve akşama kadar cevap istedik. O akşam bize herhangi bir cevap vermediler. Ertesi gün toplu olarak işe gittiğimizde bize isteklerimizi ancak 10 Ekim 1983 tarihinde görüşeceklerini yazılı olarak bildirdiler. İsteklerimizin tekraren 10 Ekim 1983 tarihinde görüşülmesini kabul ettiğimizi ancak iyi niyetli yaklaşımımızın suistimal edilişini protesto etmek amacıyla yarım gün işlemeyeceğimizi bildirdik ve fabrika önünde beklemeye başladık. Bir müddet sonra işveren, hepimize, işten durdurulduğumuza dair birer mektup getirdi. Biz yine aldırmadık. Saat birde işe döndüğümüzde işveren bizi işten attığını ve evlerimize gitmemizi söyledi. Bizler de grevi başlatmış durumdayız.

Soru 2: Grevin başarılı olacağına inanıyor musunuz, bu başarıda İngiltere'de çalışan diğer Türkiyeli işçilerin katkısı ne olmalıdır?

Yanıt 2: Grevimiz Londra İşçi Birliği'nin desteğiyle tam bir başarı içerisinde yürütülmektedir. Ümidimiz, bizler gibi haksızlığa uğrayan tüm emekçilerin bizleri desteklemesidir.